

Lányok Könyve 2022

Szerkesztette: Gertrúd-Mária nővér, Czigányik Lídia,
Oszvald Petra, Soós Virág

Magyar Schönstatti Lánymozgalom

Budapest 2022

Tartalomjegyzék

BEVEZETÉS	2
TABERNÁKULUM	4
OTTHONOSSÁG	19
NYITOTTSÁG	37
ESZKÖZ-LÉT	48
EGYSÉG.....	61

Mellékletek:

Memória – Nyitottság fejezethez
tartozó játék

Videó – Vágyaim és Isten terve

Küldetés út – Elmélkedés 15
állomásban

Berezés

„Hozzád jöttem”

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítelek titeket.” – mondja Jézus, aki nap mint nap arra vár, hogy mi halandók hozzá menjünk.

Sajnos idén is, mint tavaly, a COVID határozza meg mindennapjainkat, emiatt a személyes kapcsolatok, találkozások is sérültek. Félünk, hisz elrettentenek a hírek és mindenki védekezik a vírussal szemben (sokszor sajnos a személyes kapcsolatok rovására), mert ez egy emberi reflex: maszkot hordunk, oltakozunk, távolságot tartunk, és, ha lehet, elkerüljük a nagyobb tömegeket...

Egy jó azért mégis van: fontosabbá váltak az emberek egymás számára! Jobban tudjuk értékelni a személyes találkozásokat, mint eddig.

„Hozzád jöttem!”

A jelmondat kifejezi azt, hogy számomra fontos a másik ember, ezért odamegyek hozzá, megkérdem, hogy van... Ez a törődés mindenkinek jól esik.

Jézus és a Szűzanya is ezt várja tőlünk nap mint nap, hogy Hozzá menjünk!

De megközelíthetjük másképp is. Jézus jön minden nap hozzám és mondja nekem azt, hogy „Hozzád jöttem”, ahogy Zakeusnak is mondta: „Zakeus, gyere le hamar! Ma a te házában kell megszállnom.” (Lk. 19,5).

Már csak az a kérdés, hogy én mit válaszolok?

Ez a jelmondat mindig emlékeztet majd minket arra, hogy a napunkban kell olyan időszakokat találni, amikor hagyjuk, hogy

Isten jelenléte eláraszson minket. Hiszen vár rám. Rám, aki bűnös vagyok, aki sokszor hátat fordítok Neki, de Ő csak vár...

Fel sem tudjuk fogni, hogy milyen nagy dolog az, hogy a világ megváltója rám vár, hogy a sűrű napomba beillesszek olyan percek, amikor csak Rá figyelek. Nekem szükségem van rá.

Egy Jeruzsálemben élt szerzetesnő – Maria de la Trinité nővér –feljegyzései között sok olyan idézet van Jézustól, amiben azt adja tudunkra, hogy vár bennünket; „Attól a pillanattól kezdve találsz rám, amikor önmagadban rám figyelsz: már jelen vagyok, várlak. És így történik ez minden lélekben...”

Jézus a világba jött, hozzánk jött azért, hogy minket megmenten.

Tegyük mi is. Viszonozzuk, menjünk Hozzá minden nap ahányszor csak alkalmunk van rá.

És embertársaink felé is forduljunk szeretettel, hiszen mindenki vágyik arra, hogy fontos legyen a másik számára.

Ez a gyönyörű Schönstatt családukban!

Ezt a füzetet azért készítettük nektek, hogy segítséget nyújtson a jelmondat megértésében és bővebb kibontakoztatásában. Ebben a jelmondatban benne van az 5 fő érték, amelyet ősszel a Lányzsinaton összeszedtünk és amelyből a jelmondat megszületett. A könyvben ezekről lesz szó: Tabernákulum, Otthonosság, Nyitottság, Eszközlét és Egység.

Kívánom, hogy ha eszedbe jut ez a jelmondat „Hozzád jöttem”, akkor ez vezérelje gondolataidat, hogy Jézus vár és meg akar ajándékozni jelenlétével.

Legyünk ajándékok egymás számára is!

Forgassátok, olvassátok ezt a füzetet, hiszen nagy-nagy szeretettel készült!

Pelle Dorottya

Mit jelent számodra a jelmondatunk: „Hozzád jöttem!”?

Én azt gondolom, hogy amikor azt mondom, „Hozzád jöttem!”, akkor én megyek Istenhez, és Ő vár engem, tárt karokkal. És én megpihenek a karjában, és megnyugszom, úgy, ahogy általában a hétköznapijaimon nem szoktam. Például amikor megyek szentségimádásra, vagy amikor valami nehézség után érzem a fényt az alagút végén, és akkor tudom, hogy Hozzá tartok, és megvigasztal. Úgy képzelem el, hogy fény van ott, nagyon világos, és melegség van kívül-belül. És boldogság tölt el, hogy oda megyek.

„Hozzád jöttem!” – nekem három szó jut eszembe róla: a figyelmesség, a támogatás és az elfogadás. Lelki kapcsolatokra és családi kapcsolatokra gondoltam elsősre. Úgy gondolom, hogyha valakihez megyek, akkor neki kell szentelnem a figyelmemet, és szükség van arra, hogy mindkét fél elfogadja és támogassa egymást ebben a kapcsolatban, és akkor tud ez működni.

A „Hozzád jöttem!” jelmondat nekem azt jelenti, hogy a személyes találkozónál, ha egy személlyel találkozom, akkor Hozzá megyek, és azt az időt teljesen Őrá szánom. Az egész lényemmel rá akarok figyelni, nem a körülöttem lévő dolgokra. Ami terheket hordozok, vagy más feladatomban lenne, azt ne vigyem oda, hanem tényleg csak a személyre tudjak koncentrálni. Másik szempontból: „Hozzád jöttem!” – tényleg a Jóistenhez megyek, amikor misére megyek, a Jóisten házába. Hozzá megyek és Rá figyelek, ami igazából nekem elég nehéz a hétköznapiakban. Számomra ezt is jelenti ez a mondat.

*Vacsora közben Jézus kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte s odanyújtotta tanítványainak, ezekkel a szavakkal:
„Vegyétek, és egyétek, ez az én testem!” /Mt 26,26/*

Tabernákulum - Barbara Kast

Felfedeztem Krisztust

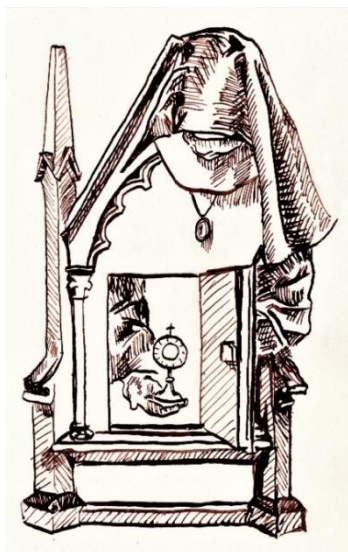
„November 5., kedd:

Kedves Mater, az anyai védelmed alatt át szeretném átgondolni egy kicsit az életemet, hogy lássam, hogyan jöttem rá szép lassan, hogy Isten a tabernákulum képét szánja nekem.

Tudod, hogy anyukám esténként mindig imádkozott velem. Sohasem fogom elfelejteni azt a számtalan alkalmat, amikor Istent együtt arra kértük, hogy őrizze meg a tisztaságomat. Kezdetben nem tudtam, miért kell őt erre kérnem, de most már látom, hogy ez mennyire fontos volt, mivel ez a tabernákulum egyik leglényegesebb tulajdonsága. Aztán ahogy egyre nagyobb lettem, mindinkább mutatkozott egy jelentős esemény: a szentáldozás... (...)

Mater meg kell említenem az élő Isten felfedezését, Krisztusét, aki jelen van a szívemben, az emberek szívében, és aki jelen van a

tabernákulumban. Ha ezt jobban megfigyelem, akkor Szent Pál megtérése jut az eszembe. Nála a szeretet a gyűlölet helyére lépett, míg nálam a közömbösség helyére. Azt kívánom, hogy ez a szeretet nagyon mély legyen. Matercita, valóban látom a kezedet az életemben, egy olyan kezét, amely csodálatos módon fokozatosan végigvezet az életem. Mater, segítettél megtalálni a személyes eszményemet, azt, amelyet Isten jelölt ki a számomra: Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust az emberekhez. (...)

Hogy legyek a tabernákulumod

Ugyanehhez a gondolathoz újra és újra visszatér a naplójában. Az elején az egyik élményéről mesél nekünk:

„Krisztus, most jelen vagy a szentélyben. A tabernákulumban vagy, melynek kapui nyitva állnak, hogy mindenki érezhesse a jelenléted és a szereteted. Mater, kérlek, segíts, hogy az élő Krisztus igazi tabernákulumom legyek. Egy ragyogó, tiszta tabernákulum, melyet nem önmaga, hanem csak Isten, az atyai szeretet, az anyai bizalom és a fenntartás nélküli, gyermeki hit tölt meg. Egy kívülről és belülről is szerény és egyszerű tabernákulum, amely mindig valóságosan bizonyítja az élő Isten jelenlétét közöttünk abban a makulátlan ostyában, amit a szentmise-áldozatkor átváltoztatnak.

Köszönöm, kedves Megváltóm, hogy ilyen alakban élsz közöttünk. A tabernákulumod, a te tanúbizonyságod leszek az emberek között.” (16-os naplóbejegyzés)

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákulumom. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 70-72. o.

Tabernákulum - Kentenich atya

- *Eloolvassuk (bekezdésenként egymást váltva)*
- *Mi érintett meg? (csend, majd az egész anyagból felolvasunk egy-két gondolatot)*
- *Mit akar ezzel a Jóisten mondani? (az anyag hozzákapcsolása az életünkhöz)*
- *Mit tehetnénk? (élet-gyakorlatok gyűjteménye)*

Úgy szeretlek, majd megeszlek

Mit mond a hitünk? A kis darab kenyérben, illetve a kenyér és a bor színe alatt az Istenember, Jézus Krisztus van jelen. Ez a hit csúcs-teljesítménye!

Hinni – ki az közülünk, akinek ez könnyen megy? Azoknak, akik a közönséges hétköznapi életükben már megtapasztalták magukon a szeretet csodatevő erejét. És fordítva, miért van az, hogy a mai emberiségnek olyan nehezére esik hinni Istenben? Mert a mai emberiségnek oly rettentően kevés szeretetben volt része. Csodaszépen mondja Szent Ágoston: „A szeretet a hit legkiválóbb szerve!” – Igaz ez? Ha hiszem és érzem, hogy szeretnek, akkor nálam működik a hit érzékszerve. Ha magától értetődőnek vesszük, hogy az örök Isten minket, az ő apró képmásait túláradó módon szereti, akkor nem esik nehezünkre az sem, hogy higgyünk az istenemberi szeretet mesterművében, hitünk csúcsteljesítményében: a szent Eucharishtiában.

Táplálékom

Megérné a fáradságot, hogy egyszer a tabernákulum elé térdeljünk és végiggondoljuk: miben hiszünk? Vagy áldozáskor: kit eszünk meg? Szó szerint: Kit eszünk meg? Kivel tápláljuk a bennünk levő isteni életet? Tréfásan szoktuk mondani: „Úgy szeretlek, majd megeszlek!” Foglalkoznunk kellene ezekkel a gondolatokkal. olyan nagy igazságok ezek, melyeknek megértése még távolról sem töltötte be a lelkünket. Vonuljunk végre vissza egy magányos helyre, és emelkedjünk fel a szeretettől, melyet

élvezünk, a végtelen Isten szeretetéhez! És gondolkodjanak el rajta ki is az, aki egészen a táplálékom akar lenni, aki felajánlja nekem magát áldozatul és állandóan a barátom akar lenni? Ő az emberi természetbe öltözött örök Isten. Milyen ez az emberi természet? Megdicsőült test és lélekkel áthatott szellem. Ő az én tanítóm, barátom, vigasztalóm, ő az örök igazság...

Az én áldozatom

Az üdvözítő az én felajánlott áldozatom is. Ha be akarom bizonyítani a Mennyei Atyának, hogy szeretem – és ezt nemcsak szavakkal tehetem, hanem szeretném tettekkkel is igazolni –, de az az érzésem, hogy nem tudok elég alázatos lenni – néha legszívesebben megszűnnék létezni –, ilyenkor jön az Üdvözítő, és felajánlja magát nekem. Megért engem, megérti egyszerű szívem finom vonásait. Tudja, hogy egy gyerek addig nem nyugszik, míg újra és újra oda nem tudja ajándékozni magát Istennek. Akkor így szól: „Én akarok lenni a Te felajánlott áldozatod. Nézd csak, érted most újból az Atyának ajándékozom magamat.” Akkor az Atya nagy-nagy szeretettel tekint le ismét Rád. Nemde sokkal gyakrabban át kellene gondolnunk ezeket a rendkívül egyszerű igazságokat?

Barátom

És hát ő még a barátom is. Talán túl ritkán ízlelgetjük ezt. Bensőleg fáradtak vagyunk néha és magányosak. Nagyon emberi vonás, hogy nem bírjuk sokáig a magányt. Rendkívül szép, ha van olyan ember, akiről tudom, hogy együttérez velem. Lelki alkatunknál fogva nem bírjuk az elmagányosodást. Ezért teremtette a Jóisten a felebarátaimat. Ők befogadnak engem a szívükbe, és velem együtt valamennyi gondomat és bajomat. De gyakran hiába kopogtatunk kéréseinkkel embertársaink szívének ajtaján. Ne feledjék mekkora dolog, hogy elmondhatjuk magunkról: a Szűzanya vár ránk odalent (a szentélyben), és még ennél is nagyobb, hogy az Üdvözítő vár ránk. És a Szűzanya az Üdvözítőhöz akar vezetni minket.

Kentenich, J. 16.04.1939 in: In seiner Liebe bleiben. S. 35 ff.

SCHÖNSTATTI SZENTSÉGIMÁDÁS

Két éve nyáron a családnapokon, Óbudaváron, nagyon erős tapasztalatunk volt. Az esti program kezdete előtt meghirdettünk egy fél órás dicsőítő szentségimádást a házaspároknak, a gyermekfoglalkoztatóknak és a gyerekeknek egyaránt. Olyan jó visszhangja volt, hogy aztán egy másik este is tartottunk még egyet. Döbbenetes volt, amikor az egyik házaspár arról számolt be, hogy ez az alkalom volt az első közös istenélményük. Vagy egy gyermekfoglalkoztató, aki könnyekig meghatódva mesélte, mennyire közel érezte magát az Istenhez a szentségimádáson.

„Csak engedem, hogy szeressen az Isten” – szoktuk énekelni a KH-n az Oltáriszentség előtt. Mert az óbudavári szentségimádások tapasztalatán felbuzdulva minden hónapban szervezünk egy dicsőítő alkalmat. Egy olyan órát, amikor nem kell semmit sem tenni, amikor nem kell okosakat mondani, nem kell mélyen elmélkedni, csupán elidőzni a Jóistennél. És engedni, hogy szeressen, hogy feltöltsön, hogy üzenjen. Az énekek, a zene, a csönd szövetében hagyni, hogy megérintsen az Úr. Ahogy Kantenich atya mondja: „A Jóisten nem osztogat aranyérmeket, Ő a szívet akarja. Ezt kell Önnek megtanulnia. A Jóistennek a szív a fontos, nem a teljesítmény.”

Számomra a szentségimádások olyanok, mint a lelki szolárium, kiteszem a szívemet az Isten fényébe, melegébe. Azt tapasztalom, hogy ha hagyom, egészen közel jön az Úr, feltölti a lelkem. Tudom, hogy vannak olyanok, akik a szentségimádásokon erőt kapnak a komoly nehézségeik cipeléséhez. Másoknak ilyenkor támadnak korszakalkotó ötleteik. Tapintható ezeken az alkalmakon Isten jelenléte, és mindenkit máshogy érint meg.

Nagy ajándék, hogy egy hűséges csapat viszi a vállán ezeket az alkalmakat. A zenei szolgálatot Balog Peti gitárművész vezeti. Elképesztő, ahogy Ő a hangszerével dicséri az Istent! Úgy is szoktam hívni: az Isten trubadúrja. Völgyesi Levente diakónus pedig hónapról-hónapra hűségesen, egyszerűen elhozza nekünk az Oltáriszentséget.

Az elmúlt időben a szentségimádások után, az Istennel való találkozást követően lehetőség van egy pohár tea mellett egymással is találkozni, beszélgetni.

Van, hogy tele van a szentségimádáson a KH. Van, hogy csak kevesen vagyunk. De az Isten mindig ott van. És Téged is vár!

ZENÉVEL ISTEN SZOLGÁLATÁBAN

Már egészen kisgyermekként magával ragadott a zene. 6 évesen kezdtem el gitározni tanulni, és hamar kiderült, hogy Isten megajándékozott a zenélés talentumával. Játékommal örömet tudtam szerezni másoknak, illetve magam is öröme letem ezáltal. Zeneiskolai barátaimmal 11-12 éves korunkban együttst alapítottunk, ezáltal meghatározó élményekkel gazdagodtam. Úgy döntöttem, hogy zenei pályán tanulok tovább. Végül a Zeneakadémia klasszikus gitár szakán szereztem diplomát. Ezzel a végzettséggel az ember hosszú távon elsősorban zenetanárként dolgozhat. Ugyan nem ez lett volna zenészként az elsődleges vágyam, de mivel országszerte kevés volt a gitártanár, már 19 évesen igény volt a munkámra. Onnantól kezdve a mai napig tanítok, immár 21 éve.

Emellett azonban folyamatosan él bennem a gondolat, miszerint Isten azért adta nekem a zenélés képességét, hogy azt minél jobban kiműveljem, és a többieket szolgáljam vele (ahogyan a talentumos példabeszéd is tanít minket). Igaz, hogy a tanítás is kapcsolódik ehhez, de most az előadóművészi tevékenységre gondolok. Hála Istennek erre is nyílik lehetőségem időről időre, és ez sokat jelent a lelki békém szempontjából.

Ezenkívül az a vágy is nagyon erős volt bennem, hogy legyen egy szerető társam, akivel megoszthatom életemet. Igazán hálás vagyok Istennek, mert bőkezűen teljesítette ezt a vágyamat: egy csodálatos feleséggel és négy gyermekkel gyakorolhatom a családi hivatást.

A kétfajta szolgálat összeegyeztetése olykor kihívás elé állít, amikor a koncertek és a családi teendők összetorlódhatnak. Egy-egy koncertmentesebb időszakban viszont könnyen megfordul a

fejemben, hogy feleslegesen tanultam zenélni, vagy talán mégsem ehhez kaptam a legtöbb talentumot, akár az alapvető zenei adottságomra, akár a szorgalmamra vagy az önmagam érvényesítésének képességére, hajlamára gondolok. Ugyanakkor hálás is lehetek ezekért az időszakokért, hiszen ilyenkor több időt tölthetek a családommal. Legkisebb gyermekem pl. nagyon szeret velem játszani, ezért ő biztosan hiányolna, ha többet lennék távol koncertek miatt. Valószínűleg később magam is bánnám, ha túl kevés időt szánnék a családomra. Idősebb apák gyakran fejezik ki sajnálatukat, hogy a munkájuk, karrierjük miatt nem töltöttek elég időt gyermekeikkel kisebb korukban.

Latolgatva saját lehetőségeimet arra jöttem rá, hogy gyümölcsöző lehet a két hivatás összekapcsolása is. Minden gyermekem tanul zenélni, és a legnagyobb, 16 éves fiam szintén zenei pályára készül csellistaként. Egyik gyermekemet magam tanítom gitározni. Ez apaként és tanárként is szép kihívás, és bízom benne, hogy mindkettőnk fejlődését szolgálja, nem csupán zenei szempontból. Szoktunk együtt is játszani, koncertezni a gyerekekkel, ami külön öröm és büszkeség számomra. Hozzá kell tenni, hogy a koncertekre való felkészülés, gyakorlás komoly munkát jelent, amely természetesen nehézségekkel is jár, de a végeredmény, illetve a pozitív visszajelzések arról győznek meg, hogy megéri az energiabefektetés.

A zenei felkéréseket úgy élem meg, hogy azok által nyílik lehetőségem Isten velem való tervének egy-egy részét megvalósítanom. Ezért szolgálok örömmel a Schönstatt-i szentségimádásokon is. Ez egy olyan feladat, amelyben jól és sokrétűen tudom használni eddig megszerzett zenei tudásomat (klasszikus gitárjáték, hangszerelés, zongorajáték, ének, improvizáció, kottaszerkesztés). A kápolna csendje és kiváló akusztikája, az Istenre és a zenére nyitott szívek, a fiatalok tisztán csengő énekhangja, valamint a Szentlélek érezhető jelenléte mind-mind inspirálnak arra, hogy tudásom legjavát nyújtva szívemből játsszak, és ezzel közelebb vigyem az embereket Istenhez. Amint átélem ezeket a pillanatokat, magam is érzem, hogy közelebb

kerülök Hozzá. Megerősítenek hivatásomban a résztvevők hálás szavai, amelyekkel kifejezik, hogy örömet és feltöltődést jelentett lelkük számára a zene. Ugyanakkor igyekszem a tanulságokat is levonni, és törekedni arra, hogy a következő alkalommal még felkészültebben, még méltóbb módon tudjam megjeleníteni Isten dicsőségét a zene által. Rendszeresen kapok új daljavaslatokat is, aminek külön örülök, mert repertoárom bővítése szintén fejlődésre ösztönöz. Külön élmény, amikor többen zenélünk együtt, és meg tapasztaljuk, hogyan terel minket a Szentlélek a közös cél felé.

Úgy gondolom, hogy életünk legfőbb feladata felismerni és kibontakoztatni az Istentől kapott adományainkat, amelyekkel képessé tett minket a világ és a körülöttünk lévő emberek szolgálatára, valamint az, hogy egy-egy adott pillanatban, élethelyzetben, életkorban e talentumok közül melyiket kell elővennünk és alkalmaznunk. Ebben segítsen mindannyiunkat a Jóisten!

TABERNÁKULUM, JELENLÉT

Régebben, ha szentségimádáson vettem részt, szinte egész végig buzgón mondtam a rózsafüzér-tizedeket. Lehetőleg minél többet, minél több szándékért. Nemrég rájöttem, hogy bár ebben az imamódban is szépségeket találtam, felesleges saját magam részére ilyen elvárásokat szabni. Akivel az ilyen alkalmakon találkozni szeretnék, annak nem számít, hogy hány Üdvözlégnél tartok, és minden közeli és távoli ember eszembe jutott-e. Ha egy szentségimádásra (vagy bármilyen imaalkalomra) úgy tekintek, mint egy találkozási alkalomra a Jóistennel, Jézussal, akkor átgondolhatom, mit is szeretek egy találkozáskor csinálni, például egy barátnőmmel. Nos, mindenekelőtt (és után és közben): beszélgetni. A fontos történeésekről, a mindennapi semmiségekről, a minket éppen foglalkoztató gondolatokról, tervekről, a közös ismerősökről, emlékekről, és így tovább. Ezekről ugyanúgy beszélhetek Istennel is. Ő is ugyanúgy szívesen meghallgatja, mint egy iskolatársam, hogy milyen finomat ebédeltam, vagy milyen bosszantó volt, hogy a buszsofőr becsukta előttem az ajtót. Ez a

felismerés egészen felszabadító volt: többé már nem kell „elkalandozásként” tekintenem az ima során a hasonló gondolatokra.

Amióta megválasztottuk a lánymozgalom idej jelmondatát, igyekszem minél több interakcióban tudatosan kimondani magamban: Hozzád jöttem! Ez számomra segít teljesen az adott személy(ek) számára jelen lenni, rá figyelni. A szentségimádásokon is ezt mondom, és olyan jó, hogy Jézus nem vár extra dolgokat. Elég neki a jelenlét (úgy, ahogy éppen vagyok, hiszen Ő maga mondta, hogy nem az egészségesnek kell orvos), lehet „csak úgy” lenni Vele, semmit-tenni – mert ez minőségi idő, ami építi a kapcsolatunkat.

Szemkontaktus

A szentségimádás nem más, mint Jézus boldog szemlélése. Ahogy ezt egy egyszerű francia paraszt történetéből megtanulhatjuk. Az arsi plébános – Vianney Szent János – észrevette, hogy egy földműves minden nap délben letámasztja a kapáját a templomajtóban, majd bemegy a templomba és sokáig bent marad. Utánament, és látta, hogy a parasztember némán ül a templomban. Mit csinál itt ilyen sokáig, bátyám? - kérdezte tőle. „Semmit: én nézem Őt, és Ő néz engem” - felelte az ember.

Ez a szemlélődő ima lényege: nem mondunk semmit, csak szemléljük Jézust, aki jelen van az Oltáriszentségben. Olyan szeretettel szemléljük Őt, mint ahogy – hasonlattal élve – a kismama nézi újszülött gyermekét. Büszkén és örömmel néz gyermekére. Így nézzünk mi is az Oltáriszentségben jelenlévő Jézusra! Büszkén és örömmel. A szentségimádás nem kárba veszett idő, mint ahogy a kismama ideje sem elvesztegetett idő, amelyet gyermekére fordít. A szemléléssel növekszik a szeretete. Ezt a szeretetnövekedést adja nekünk is a szentségimádásban eltöltött idő.

(forrás: http://farkasretiplebania.hu/content/szents%C3%A9gim%C3%A1d%C3%A1s_180504 Utolsó megtekintés: 2022.04.01.)

Kenyérszaporítás

¹Jézus ezután átkelt a Galileai-tavon, Tibériás taván. ²Nagy tömeg követte, mert látták a betegeken végbevitt csodajeleket. ³Jézus fölment egy hegyre, s ott leült a tanítványaival. ⁴Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe. ⁵Amikor Jézus körülnézett, és látta, hogy nagy sereg ember tódul hozzá, megkérdezte Fülöptől: „Honnan veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük?” ⁶Ezt azért kérdezte, mert próbára akarta tenni, maga ugyanis tudta, mit fog végbevenni. ⁷„Kétszáz dénár árú kenyér sem elég, hogy csak egy kevés jusson is mindenkinek” – felelte Fülöp. ⁸Az egyik tanítvány, András, Simon Péter testvére megszólalt: ⁹„Van itt egy fiú, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi az ennyinek?” ¹⁰Jézus meghagyta: „Telepítsétek le az embereket!” Azon a részen sok fű volt. Letelepédtek hát, s csak a férfiak voltak szám szerint ötezren. ¹¹Jézus ekkor kezébe vette a kenyeret, hálát adott és kiosztotta a letelepedett embereknek, s ugyanígy a halból is adott, amennyit csak akartak. ¹²Amikor jóllaktak, szólt tanítványainak: „Szedjétek össze a maradékot, nehogy kárba vesszen.” ¹³Összeszedték, s tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékából, amit meghagytak azok, akik ettek. ¹⁴Amikor az emberek látták a csodajelet, amelyet Jézus végbevitt, így beszéltek: „Bizonyára ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világba.” ¹⁵Jézus észrevette, hogy körül akarják venni, erőszakkal meg akarják tenni királynak, azért visszament a hegyre, egyedül. /Jn 6,1-15/

A csodálatos kenyérszaporítás eseménye azt tükrözi, hogy miként találkozik az emberi természetes vágyakozás azzal, amit Isten természetfeletti módon ad az embernek, bár az emberi természetes gondolkozás nagyban különbözik Isten természetfeletti megoldásától. Isten éppen a természetes vágyainkat használja fel arra, hogy természetfeletti utáni vágyat ébresszen bennünk, bár ez nem mindig sikerül emberi földhözragadtságunk miatt.

A történetben azzal a ténnyel találkozunk, hogy az emberek éhesek, és nyilvánvalóan enni szeretnének. Ez egy természetes vágyakozás, az életösztön része, testünknek szüksége van a táplálékra. Az ember egy ilyen helyzetben természetes módon gondolkodik, amikor megoldást keres. Ezt jelzi Fülöp apostol javaslata, aki arra gondol, hogy kenyeret kellene venni a sok ember számára, hogy enni tudjanak.

Jézus könnyen észrevette, hogy az embereknek szüksége van a testi táplálékra: látta és együttértett velük. A kenyérszaporítás esete, Krisztus emberi érzékenysége, az éhezők és szomjazók iránti szolidaritását mutatta be. Krisztus együttérez azokkal az emberekkel, akik testileg, lelkileg éheznek és szomjaznak az Ő Igéjét.

Istent nem kötik az evilági keretek, képes túllépni a természetes világ határain, képes csodát, azaz természetfeletti dolgot tenni. A kenyérszaporítás ennek bizonyítéka. Olyan módon ad kenyeret az embereknek, ahogyan ők el sem tudták volna képzelni. Ez Isten megoldása az emberi problémára. A kenyérszaporítás fontos eleme, hogy volt maradék. Ez a maradék Jézus túlcserélődés jele, többet ad, mint amire számítottunk.

A kenyérszaporítás csodája ugyanakkor előremutat az Oltáriszentségre, amelyben Krisztus a saját testét adja nekünk. Lelki éhségünket, Isten utáni vágyunkat azzal csillapíthatjuk, ha a szentáldozásban magunkhoz vesszük az Úr szent testét.

Az Eucharishtiában Jézus nem akármilyen kenyeret ad, hanem az örök élet kenyerét. Önmagát ajánlja fel irántunk való szeretetből. Nekünk az Oltáriszentséghez Jézus érzéseivel kell közelednünk: vagyis együttérzéssel és azzal az akarattal, hogy megosztjuk javainkat másokkal. Aki úgy veszi magához az Eucharishtiát, hogy nincs benne együttérzés a szükségét szenvedőkkel, és nem osztja meg javait másokkal, nem érzi jól magát Jézussal.

Együttérzés, a javak megosztása és az Eucharisztia. Ez az az út, amelyet Jézus ebben az evangéliumi szakaszban kijelöl számunkra. Olyan út ez, amely elvezet bennünket arra, hogy

testvériesen szembenézzünk a világ szükségleteivel, de túl is vezet bennünket ezen a világon, mert az Atyaistentől indul ki és hozzá vezet vissza.

Kérdések a szentírási szakaszhoz és az elmélkedéshez:

1. A helyszínen volt öt árpakenyér és két hal, amit valószínűleg egy fiú hozott eladásra. Végül azonban mégis Jézusnak adta, hogy ossza szét az emberek között. Én odaadom Jézusnak azt, amim éppen van?
2. Jézus látta a tömegen, hogy éhesek, táplálékra van szükségünk. Nekem feltűnik, ha valakinek a környezetemben segítségre van szüksége, rászorul valamire?
3. Jézus kezébe vette a kenyeret és a halat, majd hálát adott. Én hálát tudok adni?
4. A nép, látva a csodát, felismerte Jézusban az ígért Messiást. A mindennapjaiban fel tudom ismerni Jézus jelenlétét?
5. Jézus azt kéri a tanítványoktól, hogy telepítsék le a tömeget, mintha asztalhoz, lakomához hívná őket. Én a szentmiséken hogyan veszek részt? Töreksem arra, hogy Jézus asztalához ülhessek, és lakomájában részt vegyek?
6. A Miatyánkban ezt imádkozzuk: Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Mennyire tartom fontosnak, hogy ne csak a testi éhségemet csillapítsam, hanem a lelkemet is “tápláljam”? Megvan bennem a vágy, vagy az elhatározás, hogy minden nap részt vegyek szentmisén?

Kérdések az Eucharisziáról való beszélgetéshez:

- Mit jelent neked, hogy Isten valóságosan jelen van a Szentostyában? Hogyan tudjuk ezt tudatosítani?
- Mit jelent neked az áldozás? Van valamilyen meghatározó élményed, érzésed ezzel kapcsolatban?
- Emlékszel az elsőáldozásodra? Milyen élmény volt? Talán megérintett a Jóisten, ahogy először ilyen fizikai közelségbe kerültetek.

Szókereső

Keresd meg a szavakat! →↓↘

Karikázd be azokat, amik kapcsolódnak az Oltáriszentséghez!

B	I	A	K	E	U	C	H	A	R	I	S	Z	T	I	A
Á	T	V	Á	L	T	O	Z	T	A	T	Á	S	Ó	K	V
L	E	L	M	M	O	R	O	Á	V	B	I	M	P	E	A
O	R	I	S	I	L	E	C	S	A	P	Z	C	A	N	L
M	M	S	Z	P	S	H	Ó	K	O	T	R	Ó	R	Y	Ó
J	É	Z	U	S	Ó	E	Á	A	Ó	N	E	U	T	É	S
L	S	T	M	I	V	G	N	L	P	K	V	É	I	R	Á
D	Z	Ö	A	V	A	E	Y	L	A	G	U	I	E	F	G
I	E	P	R	Í	C	D	K	I	P	A	J	S	R	Ü	O
N	T	B	B	Z	S	Ü	T	N	Á	L	D	O	Z	Á	S
O	G	A	K	O	O	L	Í	Z	K	C	Y	Á	I	R	G
C	J	B	L	Ö	R	Ö	K	M	É	C	S	E	S	P	H
D	K	A	C	S	A	J	Z	R	Á	L	É	T	R	A	T

ÁCS
ÁLDOZÁS
ÁLOM
ÁRPA
ÁTVÁLTOZTATÁS
BABA
BOR
EUCHARISZTIA
HÁLAADÁS
HEGEDÜL
HÓKOTRÓ
ITAL
JÉZUS
KACSA
KENYÉR
KÓKUSZ

LECSAP
LÉTRA
LISZT
MISE
OSON
ÖRÖKMÉCSSES
PAP
TÁSKA
TERMÉSZET
TEVE
TÓPART
UTOLSÓ VACSORA
VALÓSÁGOS
VIRÁG
VÍZ

Dalok

Tápláló szent kenyér
Ízleljétek és lássátok
A föld és az ég

Otthonosság

„Mester, olyan jó itt lenni! Hadd verjünk három sátrat...” /Mk 9,5/

Otthonosság - Barbara Kast

Otthon a szentélyben

„Barbara csak röviden, de nagyon intenzíven tapasztalta meg ezt a szentélyt. Mélyen megértette az igazi jelentését.

„Mater, ma olyan szerencsém volt, mint még soha: megélhettem, hogy a szentély az otthonom, az a hely, ahol rajtad keresztül eljutok az Örök Atyához. Mater, éreztem a jelenlétet a szívemben, ami miatt ugrándoztam örömben. Áadtam neked az egész lényemet, félelem nélkül, végtelen szeretettel. Olyan szívesen tettem volna örökké azt a pillanatot! Mater, úgy éreztem, hogy te vagy az egyetlen, ami fontos az életemben, te vagy a létem és életem egyetlen értelme. Abban a pillanatban tudtam: csak azért élhetlek meg így, mert kis eszközödként el kell vinnem téged másokhoz, hogy az egész világ tudja, hogy elhoztad Krisztust az emberekhez, és hogy elvezeted őket az Örök Atyához, a drága Atyaistenhez. Mater, hogy tapasztalhatnám meg a formáló erőt: én kicsi vagyok és

jelentéktelen, de van nekem még itt valamim: te, kedves Madrecita, ezért nyitva kell tartanom a szívemet, amit bennem csak te érhetsz el a kegyelmeddel. Mater, az hogy így meghódítottam a szentélyt, ez most már örökre megmarad, viszont minden egyes alkalommal, amikor a szentélyedhez jövök, meg fogom ezt újítani – ez a hazám, ez az a hely, ahol otthon vagyok, ez mennyei lakhelyem kis szimbóluma.

Köszönöm, Mater, hogy ilyen rendkívüli módon a szentélyre szálltál. Most, amikor igazán megértettem, hogy mit is jelent ez, sóvárogva várok arra, hogy odamehessek, arra várok, hogy a szentélyben lehessenek, amikor csak tudok.” (11-es naplóbejegyzés)

Végérvényes otthon

A következő személyes összefoglalással zárja a gondolatait: „Szentély:

- Végérvényes otthon
- az a hely, ahol az Anya él, és ahol kiosztja kegyelmeit
- az erő és a hódító lélek forrása
- a mennyei otthon szimbóluma
- az a hely, ahol a szeretet átalakít” (12-es naplóbejegyzés)

Onnan meríték erőt

Barbara és Carmen Delia november közepén mennek el először együtt a szentélybe. Barbara köszönetképp egy Mater Ter Admirabilis képet ajándékoz barátnőjének egy rövid üzenettel, melyben ezt írja:

„... a szentély számunkra a menny egy kis darabja; ez lesz a mi szeretet- és kegyelemforrásunk, ahol minden egyes alkalommal, amikor visszajövünk, megújítjuk a küldetésünket.”

„Onnantól kezdve”, emlékszik vissza Carmen Delia, „mindig elmentünk a szentélybe, mindegy, hány óra volt.”

November 8-án egy hosszú beszélgetés alkalmából mindketten elmesélték az erre vonatkozó érzéseiket:

„A szentélyben, Carmen Delia, nagyon különleges módon éltem meg a Szűzanya jelenlétét.”

Sok mindenben ugyanúgy éreztek, s ez lehetővé tette számukra, hogy mélyen megértsék egymást.

„Onnan meríték erőt. Ott magamat gyermeknek érzem, és Istent atyának.”

Barbara egyszer ezt írta:

„Mater, ma voltam a szentélyben, és arra kértelek, hogy adj nekem erőt az Istenben és benned való hithez és bizalomhoz. A szentélyben voltam, a végérvényes otthonomban, és kicsinek és bátortalannak éreztem magam. Tehetetlenül álltam eléd, Mater, és teljes szívből imádkoztam hozzád. Mater, köszönöm, hogy meghallgattál, és hogy megsegítettél. Köszönöm, szeretett Madrecitám, szívem királynője, köszönöm, hogy ilyen rendkívüli módon a szentélyre szálltál. Áldozattal fogom segíteni, hogy ez a kegyelem minden nap növekedjen.” (13/14-es naplóbejegyzés)”

Esteban J. Uriburu (2014). *Isten tabernáculuma. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 110-111. o.

Otthonosság - Kentenich atya

- *Eloolvassuk (bekezdésenként egymást váltva)*
- *Mi érintett meg? (csend, majd az egész anyagból felolvasunk egy-két gondolatot)*
- *Mit akar ezzel a Jóisten mondani? (az anyag hozzákapcsolása az életünkhöz)*
- *Mit tehetnénk? (élet-gyakorlatok gyűjteménye)*

Otthont találni és adni

Ha egyrészt újra és újra megtapasztaljuk, hogy a modern ember mennyire gyökértelenné és otthontalanná vált, akkor a jövő egyházának feladata – mondhatjuk, hogy a mi feladatunk – az lesz, hogy mindenütt újra szilárd talajt nyújtson. A gyökértelenséget, a hajléktalanságot le akarják győzni. A bizonytalanságot szilárdsággal kell legyőzni. Miben kereshetjük a megvetést? Igen, számos válasz létezik.

Mindenekelőtt támogatás az intellektuálisan felfogott összefüggések világos szemléletében. Mit jelent ez számunkra?

Tulajdonképpen, amit most veled csinálok. Megpróbálok otthont adni nektek az összes nagyszerű ötletünk összefoglalójában. Akinek ilyen szinopszisa van, az megveti a lábát. Megvetni a lábát a tudásban, megvetni a lábát a kollektív tudásban, megvetni a lábát a kollektív jövőképben! (...) Kell, hogy legyen egy álláspontunk. Határozott tartás a vonal mentén. Tehát először is, tartsátok magatokat tisztán a tudásban. (...)

Mit kell tehát tennünk, ha le akarjuk győzni a hajléktalanságot? Adjon támpontot a hazában. A Haltlosigkeit kifejezés egy sajátos utasítás. Tartsatok tehát a tudásban, tartsatok egy olyan közösségben, amelyet családként élünk meg. Támogatás a kiemelkedő személyiségek iránti odaadásban is.

Mindaz, ami ma egyre inkább eltűnőben van, mint lehetőség, mint valóság, a családi jellegre is vonatkozik. A világ egyre inkább a családtalanná válás felé tart. (...)

Mit jelent tehát az otthon fogalma? Régebben olyan gyakran és olyan sokáig diagnosztizáltuk, hogy az otthon élményéhez három tényező tartozik. Ahogyan magának az otthonnak is három tényezője van.

Először is, ez egy hely. Ahogy mi használjuk a kifejezést, az otthon általában egy helyet is magában foglal. (...)

Másodszor: Ez most még fontosabb: mély, spirituális élményeknek kell kapcsolódniuk ehhez a helyhez. Fellebbezzünk a felettesünkhöz! Milyen spirituális tapasztalatokat tudnék átadni a nővéreimnek? A spirituális élmények lehetnek mentális élmények, lehetnek spirituális élmények, egyszerűen bármilyen jellegű élmények. És a nők természetével, ahogyan az felépül, ez tulajdonképpen természetes: ha ezek az élmények egy bizonyos helyhez kapcsolódnak, akkor később a hely emléke vagy a hellyel való találkozás is társítja a megfelelő élményeket.

Harmadszor: De most nem szabad figyelmen kívül hagynunk a keresztény otthon utolsó elemét. Ez a szimbolikus jelleg. Ez mit jelent? Az így megrajzolt típust, vagyis a helyi és pszichológiai elemet most metafizikailag kell rögzíteni. Ez azt jelenti, hogy az otthonlét egy bizonyos helyen, bizonyos tapasztalatokkal

szimbolikus, jelképes akar lenni; végső soron az örökkévalóságban és a végtelenben való otthonlét szimbóluma.

Ezért szeretjük azt mondani, hogy a zárandokhelyek vagy zárandoklatok képesek a legjobban megadni nekünk az otthon megtapasztalásának e három alapvető elemét.

J. Kentenich 1966.06.10. (Lelkigyakorlatok Mária nővéreknek 86. o.)

OTTHONOSSÁG – HOZZÁJÖTTEM

1.

Az otthonosság ajándéka volt az első, amelyet a Szűzanya – Kentenich atya szavainak közvetítésével – megígért az 1914-es Alapító Okiratban a mozgalom akkori tagjainak, valamint mindazoknak, akik a későbbiekben belefoglalódnak a Vele kötött szeretetszövetségbe: vagyis nekünk. Sok személyes és közösségi megtapasztalásunk van arról, hogy ezt az ígéretét hűségesen megtartotta és megtartja a mai napig is! Vegyük most számba, hogy életünk mely területein fedezhetjük föl a Szűzanyának – és végső soron Istennek – ezt az ajándékát, és hogyan válaszolhatunk Neki. Hiszen a Szűzanyának „szüksége van ránk, mint kezeire”: így nemcsak tudatosan átéljük, élvezzük mindazt a melegséget, jó érzést, amit ez az érték adhat, hanem tehetünk is érte, megalkothatjuk az otthonosság *kereteit*, bízva Benne, hogy Ő pedig hozzáadja majd az otthonosság *légkörét*.

2.

Először is ott van a konkrét, fizikai, gyerekkori otthonunk. Sokunk számára természetes volt, hogy otthon a családjuk, jó légkör, jó hangulat, nyugalom, szépség, kényelem, melegség vett körül. Bizony ez manapság nem magától értődő! Világunk olyan – megint csak Kentenich atya szavaival élve –, mint az a ház, ahonnan már jó régóta hiányzik a családanya. Nem így a mi otthonaink! Az otthonos légkörű otthon, ahova jó hazajönni, és a vendégek is jól érezhetik magukat, ma erőteljes jel. Egy család háza Családegyszoba! Főleg pedig ahol a Szűzanyának a szülők lehetőséget adtak, hogy beköltözzön a háziszentélybe... Nagyon

szép, hogy a magyar nyelvben ugyanazt a jelzőt használhatjuk mindkettőre: *édesanya* / *édes* otthon. A Szűzanya ezért – is – szerethet olyan különlegesen minket, magyarokat!

Sok családnál látható, hogy a gyerekek is szükségét érzik annak, hogy a „rendes” háziszentélyen túl még egy picit közelebb költöztessék a Szűzanyát: sok helyen a gyerekszobá(k)ban is van egy kis mikro-szentély a kegyképpel. Aztán egyre többen vannak, akik már nem a gyerekkori házukban, hanem koliban, albérletben laknak. Na itt nyílik csak igazán lehetőség – és igény – arra, hogy otthont teremtsünk! Kihhasználhatjuk ezt az igazán nőies, kreatív adottságunkat! A lányoknak erre különleges tehetségük van. Tegyük pár apró dologgal szerethetővé a környezetünket! Ügyelhetünk az otthonteremtés kellékeire: tisztaságot, – nem katonás, hanem laza – rendet rakhatunk/tarthatunk, meghittséget teremthetünk egy gyertyával, terítővel az asztalon. És ami persze még fontosabb: „imádkozzuk be” a helyünket!

3.

Aztán ott van Óbudavár, meg a budapesti KH. Jó, hogy vannak nekünk ilyen kitüntetett helyeink, ahol otthonosan érezhetjük magunkat. Érdekes megfigyelni, mit is érzünk, amikor megérkezünk valamelyikbe! Gyakran örömet, megkönnyebbülést, védettséget. Ez nagy ajándék! Érdekes módon előmozdíthatjuk ezt a jó érzést azzal (is), ha kifejezetten teszünk valamit ezekért a helyekért: fizikai munkánkat adjuk: építünk, takarítunk, gyerekekre vigyázunk... Mint a Kis Herceg rókája: az idő teszi (még) értékesebbé, amit ráfordítunk.

Nagy különlegessége a mozgalmunknak, hogy szerte a világon ugyanolyan kápolnákat találunk. Mint az olyan jól profitáló franchise-hálózatok: ha bemegyünk valamelyikbe, biztosak lehetünk benne, hogy ugyanolyan színvonalú szolgáltatást kapunk. De a mi „hálózatunk” még ezen is túl megy: bízhatunk abban, hogy ugyanaz a személy (sőt Személy!) fogad minket mindegyikben. De persze a mi óbudavári kápolnánk, a mi KH-nk az *igazi*. Érdekes tapasztalat volt az összetételbe belépni Schönstattban, hiába

tudtam a fejemmel az ellenkezőjét, mégis azt éreztem, hogy „nahát, ez az eredeti óbudavári kápolna pontos mása...”

4.

Aztán végül itt van a legfontosabb: a szívszentélyünk. Ez a fő! A lelkünk, ahol Istennel, a Szűzanyával imában találkozunk. Nagy ajándék, ha a saját bensőnkben ismerősen, otthonosan érezzük magunkat, ha nem hat az újdonság erejével, hogy meghitten, bensőségesen imádkozzunk, mert jó értelemben vett rutint, megszokást, lelki napirendet alakítottunk ki. Ha belakjuk saját magunkat, a kiműveljük a lelki képességeinket, lelki erőnket, és folyamatosan karban is tartjuk. A Szűzanya elsősorban erre buzdít minket, a szívünket kéri! Milyen jóleső, mikor nemcsak mi mondjuk Neki: „Hozzád jöttem, Szűzanya”, hanem Tőle, a Szűzanyától „halljuk” a belső fülünkkel: „hozzád jöttem, barátnóm, ugye itthon vagy a saját szívedben? Én itt vagyok!”.

OTTHON A SZENTÉLYBEN, OTTHON A MENNYEI ATYÁNÁL

Amikor az „atya” szót kiejtjük, egy otthonra gondolunk. Az otthon ott van, ahol apa és anya van. Azért élünk, hogy egyszer majd örökre otthon legyünk a Mennyei Atyánál, és a menny a mi örök otthonunk legyen. De már most is átélhetünk és megteremthetünk egy ilyen helyet. Fontos, hogy legyen egy hely, ahol otthon vagyunk és szívünkbe zárhatjuk légkörét.

Arra nevel bennünket, hogy egyszer Istennél leszünk otthon. Otthonunkat állandóan alakítjuk, velünk együtt változik, emlékét örzi mindannak, amit átéltünk. Szeretnénk olyanná alakítani, hogy az a mi örök otthonunk, a Mennysorság mása legyen.

Egyszer édesapámat születésnapjára egy kirándulással leptük meg. Nem tudta, hová visszük, de, bízva bennünk, átadta magát az élvezetnek. Óbudavára hoztuk, ahol már akkor is nagy élet volt. Gódány Róbert és Rita, az első magyar leányszentély „apukája és anyukája”, olyan nagy szeretettel fogadták, hogy az volt az érzése, mintha mindig ismerte volna őket. Mély benyomást tett rá a hely. Kicsit félttem, amikor a kápolnába vezettem, mert a képzőművészet területén igen kritikus volt. Leültünk a szentélyben és az egész

család csendben imádkozott az ünnepeltért. Egyszer csak megtörte a csendet: „Gyönyörű ez a festmény!”. Más fényben látta ebben a légkörben. Édesanyámmal még a házaspárok útján is sétáltak, egymást támogatva. Nagyon cukik voltak! Fontos volt nekem, hogy megismerje a mi óbudavári otthonunkat is. Azóta már az örök Otthonban, a Mennyei Atyánál van.

HOZZÁD JÖTTEM! - OTTHONOSSÁG

Hozzád jöttem, hogy újra otthonra lelhessek Nálad. Ölelj magadhoz minket, hogy érezhessük szereteted! Fogd meg a kezünk, és vezess a szentélybe, vezess Fiadhoz minket!

Ha akkor még nem is fogalmazódtak meg bennem ebben a formában, ilyesmi érzésekkel és vágyakkal érkeztem Óbudavára, amikor vőlegényemmel először időztünk ott hosszabban. Meg akartam mutatni neki a helyet, ahol annyi időt töltöttem kiskorom óta, és ahol mindig otthonosan, biztonságban érzem magam. Reménykedtem, hogy itt ő is megtapasztalhatja azt a megnyugvást, szeretetet, amit olyan sokan ajándékba kapunk Óbudaváron. Megérkezve az épp ott lévő családok, házaspárok kedvessége meglepte vőlegényem: érkezésünkkor barátsággal köszöntöttek minket, és később többen is érdeklődtek, hogy mindenünk megvan-e, jó helyünk van-e, meddig maradunk, és így tovább. A közvetlenség és figyelmesség, ami fogadott minket, megteremtette azt a légkört, amiben otthon érezhettük magunkat, mintha csak hazatértünk volna.

Az itt töltött néhány nap alatt sok mély beszélgetésünk, pillanatunk volt. Különösen kedves élményem, amikor egyik este a kápolnában imádkozhattunk kettesben. Nyitottan fogadta, hogy meséltem neki a schönstatti értékekről, fogalmakról, aztán énekeltünk, a kegyelmi tőkébe is írtunk... Egyszerűen lehetőség volt sok mindenre: megmutatni neki a kápolnát, ahogy én ismerem, megélni, hogy milyen jó közösen imádkozni ott, egyben azt érezni, hogy a Szűzanyához hoztam a vőlegényem. És így utólag látni vélni egy folyamatot, mintha ott megérintette volna őt valami, mintha elindult volna egy folyamat benne.

Add, Istenem, hogy legyen bátorságunk és módunk a szeretteinket Hozzád vezetni, és együtt megtalálni az otthonosságot, nyugalmat Veled, Benned! Tartsd szorosan a kezünket a Te kezében! Tüzesítsd fel szívünket, hogy legyen lángunk, amit tovább adhatunk nekik is!

OTTHON LENNI A SZENTÉLYBEN

Amikor megkaptam a felkérést, hogy ezzel kapcsolatban írjak pár sort, rögtön az óbudavári szentély jutott eszembe. Egyik héten, amikor családnapiakon voltunk, kitalálták a házaspárok, hogy legyen minden reggel szentségimádás mindenki számára. Én szinte valamennyi reggel mentem, akár csak öt percre. Nagyon jó érzés volt, általában nem is imádkoztam, csak léteztem, ez hihetetlen megnyugtató, és olyan érzés, mintha otthon lennék. Nem is fizikailag, hanem ahogy a mesékben is van, ez egy érzés, hogy itt tökéletes.

Otthon-dal

Ismered az országot, mily meleg, meghitt,
mit magának az örök Szeretet épít:
ahol melegen dobognak nemes szívek
és egymást áldozatkészen viselik el;
hol - szívükbe rejtve egymást - izzanak,
és Isten szívéhez egyre áramlanak;
hol szeretetfolyamok frissen buzognak,
hogy oltsák szeretetszomját a világnak?
E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Ismered az országot, oly gazdag, tiszta,
és az örök szépséget tükrözi vissza:
ahol méltóságteljes, erős lelkek
az Isten Bárányával egyesülnek;
hol meleget sugároznak fényes szemek,
s kínokat enyhítenek jóságos kezek,
mik imára kulcsolódnak mindig tisztán,
elűzni démonok erőszak-hatalmát?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Ismered az országot, mint a mennyország,
a szabadság hön óhajtott birodalmát:
ahol nagylelkűség, tapintat-érzet
mindenen, mi lehúz, felülkerekednek;
ahol örömteli döntések születnek
Isten halk kívánságai mellett,
melyek törvénye szerint a szeretetnek
mindenütt győztesen érvényesülnek?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Ismered az országot, öröm járja át,
mindig érzed a ragyogó Nap sugarát:
hol az örök javak birtokában élnek
nyugalomban, oldottságban a kedélyek;
hol szív és akarat mindig felfrissülnek
dúsgazdag adományaitól Istennek;
hol a szeretet varázspálcája hamar
örömré változtat mindent, mi bezavar?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Ismered az országot, Isten államát,
mellyel az Úr ajándékozta meg magát:
ahol az őszinteség kormányoz mindig,
és az igazság diadalmaskodik;
ahol a jogosság szent mértéke szerint
méri az ember mulasztását, tetteit;
ahol szeretet egyesít szívet, lelket,
mert irányít bennünket az Úr és Mester?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem!

Ismered az országot, a harcra készet,
mely győzedelmeskedni szokott minden vészen:
ahol szövetkezik Isten a gyengékkel,
és kiválasztja őket eszközének;
ahol hőiesen mindnyájan benne bíznak,
és nem saját erőikre hagyatkoznak;
ahol készek életüket odaadni
szeretettől lelkesülten fölláldozni?

E csodálatos ország ismerős nekem,
Tábor fényében napsütötte otthonunk,
hol Háromszor Csodálatos Asszonyunk
kedvenc gyermekei között lankadatlan
minden szeretetadományt megjutalmaz:
csodálatos lényét nekik megmutatja,
életüket termékennyé gazdagítja;
hazám nekem ez ország, Schönstatt, életem.

Otthon-dal

Az Otthon-dal első versszaka a szeretetet helyezi középpontba: egy olyan országról ír, melyet az „örök szeretet épít”.

A schönstatti mozgalom mindig egy nagy család: az egész schönstatti mozgalmat Schönstatt-családnak nevezzük. A mi családunk egy olyan ország, ahol bensőséges melegség van. A melegség onnét származik, hogy jót akarunk egymásnak. Amit Kentenich atya ebben az énekben leírt, ennek az új családnak a képe: „Ismered az országot, mily meleg, meghitt, mit magának az örök Szeretet épít (...)” Ez a család az Isten szeretetének képmása. Kentenich atya ezt úgy mondja, hogy a Szentháromság képmása a család. Istenben egy élő szervezet van: az Atya és a Fiú szeretik egymást a Szentlélekben. A Jóisten megalkotta a családunkat a saját számára.

Kentenich atya életpéldáját tanulmányozva megállapíthatjuk, hogy nevelői tevékenysége során már a kezdetektől alkalmazta a

szeretetpedagógiát. A rá bízott fiúk spontán szimpátiáját és személyéhez való kötődését oly módon fogadta el, hogy ezáltal otthon és elfogadva érezték magukat. Abból az alapfeltevésből indult ki, hogy „ha Isten minden cselekedetének mindent meghaladó oka és indítéka az Ő szeretete – ezt jelenti a kifejezés: a „világ alaptörvénye”, vagy még pontosabban: minden okok ősoka –, akkor az embernél is hasonlóképpen kell lennie, mivel az ember Isten képmása.”.

A lakásunk akkor válik otthonná, ha a benne lévő tárgyak, dolgok is a szeretetről „beszélnek”, azok szeretetéről, akiktől kaptuk. „Beszélő emlékek” vesznek körül. Nem az a gazdag, akinek sok holmija van, hanem az, akinek olyan dolgai vannak, amelyek szólnak hozzá. A dolgokhoz/tárgyakhoz való kötődés tehát összekapcsolható az otthonossággal és a szeretettel. Kentenich atya a dolgokhoz való prófétai kötődésről az alábbiakat mondja: a dolgok a Jóisten ajándékai. Átlátszóvá teszem Isten felé és meglátom benne Isten ajándékát. Pl. a feleségem vett nekem egy kabátot, amire én nem áldoztam volna ennyi pénzt. Valahányszor felveszem ezt a kabátot, a feleségemre gondolok: arra, hogy szeret. Erről pedig Isten szeretetére gondolok, és azt mondom: Te ajándékoztad ezt nekem, gondoskodsz rólam! Így „prófétál” a kabát számomra Isten gondoskodásáról. Így lesz a tárgyaknak „lelke” és így válik eszközzé arra, hogy Istenről „beszéljen”. A tárgyaknak nemcsak önértékük, hanem jelkép-értékük is van.

Ezt felismerve Kentenich atya szemüvegén keresztül finomhangolást végeztünk magunkon: korábban sokat mérgelődtünk azon, hogy a kocsink vezetőülését másképp használjuk – egyikünk hátra húzza, megdönti, mire a másikunk vissza és előre. Mindig is egy autónk volt, gyakran felváltva használtuk, emiatt sokszor kellett a vezetőülést húzogatni, és valljuk be, ez bosszantó volt, egészen addig, mígnem egy schönstatti előadást nem hallottunk a prófétai kötődésről. Most ha beülünk, és állítani kell az ülésen, arra gondolunk, hogy „Ő ült itt előttem”, fogta a kormányt, váltott. És mivel épp nem vagyunk együtt, hát így vagyunk együtt.

Persze előfordul, hogy ez nehéz, vagy nem megy. Mit teszünk ekkor? Áldozatot hozunk. Olvassuk tovább az Otthon-dal első versszakát: „...ahol melegen dobognak nemes szívek és egymást áldozatkészen viselik el...” A nemes szívek egymást elviselik – mégpedig áldozatkészen, írja Kentenich atya. Mit jelent az, hogy áldozatkészen? Egészen természetes, hogy az együttélés áldozatokat követel: nehezünkre esik valami és ezt a Jóistennek ajánljuk. Neki ajándékozzuk, ahogy Jézus a Golgotán neki ajándékozta magát. Jézus az emberekért ajándékozta magát Istennek. És mivel Jézus a szívünkben él, mi is tehetünk így. Felajánlhatjuk magunkat Istennek a többiekért, Jézusban, Jézus által, őáltala, övele és őbenne. Ez az életünk. A Szűzanya a szentélyben várja az áldozatainkat. Azt várja, hogy az Atyának ajándékozzuk magunkat. Ez azt jelenti, hogy nem a fájdalommentességre törekszünk, hanem a nagyvonalú szeretetre. És itt korunk egy nagy akadályába ütközünk. Elkényeztetett emberek vagyunk. Amint egy fájdalommal találkozunk, félretoljuk a fájdalmat. Csak akkor jön létre mély személyes találkozás, ha kész vagyok áldozatot hozni érte. „Milyen gyakran kell mondanom, hogy a házasságban megélt szeretet a legtöbb áldozattal járó szeretet! De ez minden szeretet lényegére igaz. Minden szeretethez hozzá kell tartoznia az áldozatos életnek. Figyeljék meg, ha a szeretet magába foglalja a mások iránti odaadást, akkor együtt jár vele az önmegtagadás is.” – mondja Kentenich atya.

A szeretet új megközelítésével ismerkedtünk meg a Kis-Egyetemen. A természetfeletti a természetes és az érzelmi szeretet fogalmával. A 3 szeretet egy organikus kapcsolat-fejlődés folyamatos elmélyülése által épül egymásra. Mikor megismerjük a házaspárunkat és szerelmesek leszünk, mélyen átéljük a természetes érzelmi szeretetet. Ahogy egyre többet beszélgetünk, befogadjuk egymás világát, azt ami a társamat érdekli – ez a kitágult szellemi szeretet. Amikor kirobban bennünk a hála, szerelmi együttlétünk során, hogy Isten egymásnak teremtett minket, akkor megvalósul a természetfeletti szeretet. Ehhez

kapcsolódóan mondja Kentenich atya: „A házaseletünknek a szeretet iskolájává kell válnia, nem tudományos iskolává és nem üzleti iskolává. A lényeg, hogy a szeretet iskolává váljon!”

A saját életünkre vonatkozóan megfogalmazódott bennünk, hogy – elsősorban a hálás lelkületet szem előtt tartva, a hálaadást középpontba állítva – tudatosan járjuk ezután a szeretetnek ezt az iskoláját. Ez pedig hozzásegít minket ahhoz, hogy egymást áldozatkészen viseljük el.

Tudatosítottuk magunkban / szép lassan felfedeztük, hogy a komplexitás az is jelenti: az Otthon-dalban megfogalmazott értékek között kényes egyensúly van. Bármelyiket is elhanyagoljuk, sérül a többi is. A legkézenfekvőbb példa talán ez: szeretet nélkül nincs öröm – szeretni annyit jelent, hogy újra meg tudom teremteni az öröm légkörét. Ebben a légkörben „örömteli döntések születnek Isten halk kívánságai mellett”. De említhetjük azt is, hogy harc nélkül nincs döntés, és tisztaság nélkül sincs jó döntés ...és még sorolhatnánk.

Ezek az értékek egy csodálatos ország képét tárják elénk. Ez az ország ismerős nekünk: ez a paradicsom. És ebben a paradicsomban trónol a Szűzanya, és a gyermekei körülötte vannak.

Ezek azok a gyermekei, akiket ő szeret, s akik őt is szeretik. A gyermekek hozzák neki az áldozataikat, és ő megjutalmazza őket azáltal, hogy megmutatja nekik csodálatos lényének dicsőségét és gazdag termékenységet ad nekik. A háziszentélyünkben ugyanez történik. Az is egy kis paradicsom a Szűzanyával, körülötte velünk, az ő gyermekeivel. Tábor-hegyi élményben lehet részünk a háziszentélyünkben. Az Úr ott megmutatta dicsőségét. Péter azt mondta, hogy jó nekünk itt lenni, sátrakat szeretnénk építeni. Mi is ott szeretnénk maradni, ahol jó nekünk (Lk 9,29-36).

Oszvald Ferenc és Enikő

Részletek a Fényedben élni könyvből

„Természetesen a kérdés az, hogyan tudok szemlélődni. Ez olyasvalami, amit korunkban jobbra mindannyian elfelejtettünk, és egyre inkább elfelejtünk. Már nincs meg a képességünk arra, hogy kellőképpen összpontosítsunk. Ez főleg azért van, mert túl sok a külső hatás, ami folyamatosan zúdul ránk. Talán mondhatom azt is, hogy mert nagyon erősen függünk az adott légkörtől. A légkör hordoz minket. És kifejezetten vallásos légkör megvalósítása a mai pluralisztikus társadalom és eltömegesedett ember korában viszonylag ritkán lehetséges. Nos, az a hivatásunk, hogy mi határozzuk meg a légkört. Ez egy nagyon fontos fejezet és egy komoly gondolat: légkört kell teremtenünk. Biztos, hogy mi is függünk a légkörtől; de mindaddig, amíg létre nem jön az az atmoszféra, melyre szükségünk van, feladatunk azon fáradozni, hogy a légkör tőlünk függjön. Ez pedig természetesen csak úgy valósulhat meg, ha a személyiségünk magva olyan mélyen gyökeredzik Istenben, amennyire csak lehetséges. Akkor képesek leszünk légkört teremteni magunk körül.”

„Van-e elég erőd és fantáziád ahhoz, hogy önmagadnak saját életlégkört alakíts ki:

- úgy, ahogy élsz, és ahogyan a lakásodat berendezed;
- a képekkel, amit a lakásodban kiakasztasz, amelyek valamit az életérzésedről elárulhatnak;
- a jó könyvekkel, amelyeket megvásárolsz magadnak;
- az imasarkod berendezésével;
- a gyakorolt hobbiddal?

Örülj saját különlegességednek, és köszönd meg Istennek, hogy dicsőségének egy sugarát te is visszatükrözheted!”

Vinzenz Henkes (2019). *Fényedben élni. Gyakorlati bevezető a schönbstatti elmélkedés módszerébe*. Óbudavár: Családok a Csaláért Egyesület. 43, 47-48. o.

Játékok:

- Családi zűrzavar: Körben ülünk, székeken. A játékvezető kiosztja a szerepeket sorban: apa, anya, fiú, lány. Egy embernek nem jut szék, középen áll. Ő mondja, hogy kik cseréljenek helyet (pl. „Cseréljenek helyet az anyák!”). A helycserénél igyekszik ő is leülni. Ha azt mondja: családi zűrzavar, mindenkinek helyet kell változtatnia.
- Ez az én széke!: Körben ülünk, székeken. Középen áll egy ember, az a célja, hogy az üres helyre leüljön. Akinek a jobb oldalán van az üres szék, ráteszi a kezét, és azt mondja: „Ez az én széke!”, majd odaül. A következő ember ezt megismétli. A harmadik ember szintén ráteszi a kezét az üres székre, de nem ülhet rá, hanem megnevez egy másik játékost, akinek oda kell ülnie, pl. „Ez Bori széke!”. A középen álló ember addig ülhet le az üres helyre, amíg nem mondják, hogy kinek a széke.
- Adj, király, katonát!: Két sorba állunk egymással szemben pár méterre, a két sor erősen fogja egymás kezét. Kiabálva felelgetnek: „Adj, király, katonát!” „Nem adunk!” „Akkor szakítunk!” „Szakíts, ha bírsz, ha mersz, ha tudsz!” „Kit kívánsz?” – A második csapat megnevez valakit az első csapatból. Ő nekirohan a második csapatból két ember összefogott kezeinek, és megpróbálja így szétszakítani őket. Ha sikerül, a két embert átviszi az első csapatba. Ha nem sikerül, ott marad a második csapatban. Majd a két csapat szerepet cserél.
- Szeretem a valamit (pl. csokifagyit) - akire igaz, megfogja az egyik kezemet, ő is mond valamit, a végére lesz egy lánc, ahol minden egymás mellett álló közösen szeret valamit.
- Egy nagy papírra összeírni, akár lerajzolni, hogy mik azok a dolgok, amiktől én otthon érzem magam valahol.

Kérdések az otthonosságról való beszélgetéshez:

- Mi jut eszedbe először arról a szóról, hogy otthonosság?
Lehet ez egy tárgy, kép, bármi!
- Mitől érzed magad otthonosan?
- Ha elköltözől a családi fészekből, mi az, amit később a saját otthonodban, családotban kialakítanál?
- Mit jelent számodra otthon lenni Schönstattban, vagy a Szentélyben?

„Legyen bennetek só, és éljetekek békében egymással!” /Mk 9,50/

Nyitottság – Barbara Kast

Nyitott kapu

Matercita, az utolsó nagyobb közbelépésed az életemben az volt, amikor csoportvezetőnek választottál. Mint ahogy már mondtam, ez egy hatalmas változás volt, és nagyon komoly feladat. Az igazat megvallva: úgy érzem, hogy nem vagyok rá képes, ugyanakkor viszont teljesen megbízom benned. Továbbra is érezd magad a lehető legjobban az egyszerű kis lényemben; ez a legnagyobb vágyam, és mindig is ez lesz. Hogy te és Krisztus általam tovább éljetekek. Hogy a tabernákulumomban maradjatok a végtelenségig, és hogy nyitott kapukkal általam az embereknek ajándékozzatok magatokat.” (38/40-es naplóbejegyzés)

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákulumoma. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 72.o.

Nyitott ember felé

Azt mondhatnánk, hogy Barbarának szokatlanul kettős volt a jelleme: egyrészt nagyon emberi és együttérző volt, ugyanakkor lelkesítő, bátorító, Istenhez húzódó is. Ezt írja az egyik barátnőjének:

„... Mint ahogy látod, halálra nevettük magunkat. Mindent leírtam neked, mert eszembe jutottak a pár évvel ezelőtti eszményeid, és kedvet kaptam arra, hogy egy kicsit felbosszantsalak. ... De a viccet félretéve, meg kell mondanom neked, hogy kimondhatatlanul örülök, hogy te is benne vagy a mozgalomban. Ez valóban valami isteni dolog, nem gondolod? Erről teljesen meg vagyok győződve. Szerintem te is ezt gondolod; használd ki, és nagylelkűen és gazdagon ajándékozd tovább. Isten akarta, hogy belépj a mozgalomba. Azért hívott téged ebbe a mozgalomba, mert az eszközeként szeretne téged használni. ... Az utadon, amin járnod kell, mindig törekedj arra, hogy a Maternek igenlő válasszal felelj. Ez a legszebb dolog, amit a Maternek adhatsz. ... Sokat beszéltünk Istenről is, de most csak egyet szeretnék neked mondani: Isten végtelenül nagy, és mi olyan kicsit vagyunk, hogy ha nem vele vagyunk átítatva, akkor semmik sem vagyunk. A Mater hordoz minket, így jutunk majd el Istenhez, Krisztushoz, és őbenne fogunk vele egybeolvadni. ...”

Annak ellenére, hogy teljesen a mozgalomért élt, és annak a továbbterjedésén dolgozott, nem tartozott azokhoz, akinél hiányzott a szükséges lelki nyitottság ahhoz, hogy megértsék, hogy több út is vezet Istenhez. „Nagyon sok mindent megértett”, meséli az egyik társa, „ezt többször is megtapasztaltam. Tudta, hogy nem nagyon tisztellem a Szűzanyát, és hogy nem is túlságosan szimpatikus nekem a Schönstatt Mozgalom, de mégis ő volt az egyedüli, aki nem próbált meg rábeszélni arra, hogy csatlakozzam a mozgalomhoz. Tudta, hogy semmit sem jelentett a számomra, de ennek ellenére sokat beszélgettünk erről a témáról; gyakran kérte, hogy mondjam el, milyen hiányosságokat vélek felfedezni a mozgalomban, mert talán lehetne rá megoldást találni, és ezáltal még jobb lehetne. Ezzel kapcsolatban nagyon nyitott volt; és a vele szembeni jogos kritikát is mindig szívesen fogadta. Ha mindketten elkezdtünk kritizálni, az sokszor nagyon szórakoztató volt.”

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákulum. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 101-102.o.

Nyitott tabernákulum

Mater meg kell említenem az élő Isten felfedezését, Krisztusét, aki jelen van a szívemben, az emberek szívében, és aki jelen van a tabernákulumban. Ha ezt jobban megfigyelem, akkor Szent Pál megtérése jut az eszembe. Nála a szeretet a gyűlölet helyére lépett, míg nálam a közömbösség helyére. Azt kívánom, hogy ez a szeretet nagyon mély legyen. Matercita, valóban látom a kezedet az életemben, egy olyan kezét, amely csodálatos módon fokozatosan végigvezet az életemben. Mater, segítettél megtalálni a személyes eszményemet, azt, amelyet Isten jelölt ki a számomra:

Isten tabernákulumaként elvinni Krisztust az emberekhez. (...)

Ugyanehhez a gondolathoz újra és újra visszatér a naplójában. Az elején az egyik élményéről mesél nekünk:

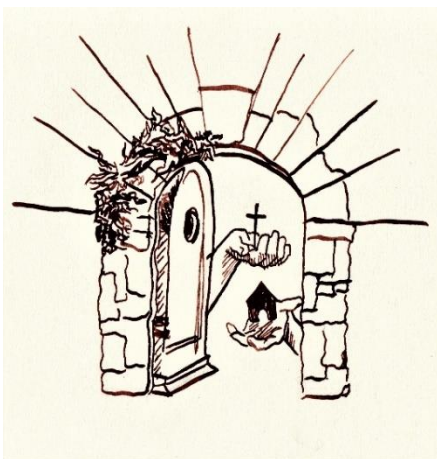
„Krisztus, most jelen vagy a szentélyben. A

tabernákulumban vagy, melynek kapui nyitva állnak,

hogy mindenki érezhesse a jelenlétet és a szeretetet. Mater, kérlek, segíts, hogy az élő Krisztus igazi tabernákulumom legyek. Egy ragyogó, tiszta tabernákulum, melyet nem önmaga, hanem csak Isten, az atyai szeretet, az anyai bizalom és a fenntartás nélküli, gyermeki hit tölt meg. Egy kívülről és belülről is szerény és egyszerű tabernákulum, amely mindig valóságosan bizonyítja az élő Isten jelenlétét közöttünk abban a makulátlan ostyában, amit a szentmise-áldozatkor átváltoztatnak.

Köszönöm, kedves Megváltóm, hogy ilyen alakban élsz közöttünk. A tabernákulumod, a te tanúbizonyságod leszek az emberek között.” (16-os naplóbejegyzés)

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákulumom. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családkadémia-Óbudavár Egyesület. 71-72.o.

Nyitottság – Kentenich atya

Mária nyitott volt Mennyei Atya iránt

„Mohón fogadtad, ittagad magadba, ami az Úr szívéből és szájából jött, és a belső látás mesterévé lettél Istennek teljes bensőséggel kiszolgáltatottnak. (...)

Add, hogy az imádkozás lelkületét egyre jobban megtanuljam, emeld lelkem az ég csillagaihoz állandóan, hadd nézzem mindig Krisztust, a Napot, minden élethelyzetben reá támaszkodjam.”

Kentenich, J. (2012). *Ég felé. Imádságok a Schönstatt család használatára*. Óbudavár: Családok a Családért Egyesület. 56.o.

- *Eloolvassuk (bekezdésenként egymást váltva)*
- *Mi érintett meg? (csend, majd az egész anyagból felolvasunk egy-két gondolatot)*
- *Mit akar ezzel a Jóisten mondani? (az anyag hozzákapcsolása az életünkhöz)*
- *Mit tehetnénk? (élet-gyakorlatok gyűjteménye)*

Nyitottság a Mennyei Atya iránt.

Az élet játékában teljesen elérhetőnek, teljesen nyitottnak kell lennem a fő játékos (Mennyei Atya) számára. Kötődnöm kell hozzá, az intését követnem, törekedni a tervei teljesítésére, ha török, ha szakad.

Mesélik egy szentről, Borgia Szent Ferencről, akit egészében egy komoly, nagyon komoly szentnek tartanak: A tél közepén egy nap vidékre kellett mennie, és közben rátört a hóvihár. A jeges szél mindegyre az arcába vágta a havat, hogy alig látott, és csak kis lépésekben tudott haladni. Borgia Szent Ferenc az üdvösségért, a saját és mások üdvösségéért folyó játékban mester-játékos volt. Teljes természetességgel úgy fogta fel az egész hóvihart, mint a Mennyei Atya incselkedő játékát. Mennyei Atya játszik gyermekével, évdni akar vele. Következésképpen: részt veszek ebben az ingerkedő játékban, örömmel mosolyogva elviselem ezeket a kellemetlen körülményeket, mert az örök Atya is általuk rám mosolyog. Tehát ez valami olyan, amit már egyszer más

alkalommal így fogalmaztunk meg: az igazi játékos ember, az Isten szerinti együtt játszó ember (egy valóban nyitott ember).

Kentenich, J. 13.06.1965, Predigt in Milwaukee, S. 195 ff.

JÓ DOLOG NYITOTTNAK LENNI?

Szerintem igen. De akkor miért veszem körbe magam olyan emberekkel, akik nem annyira tudnak nyitottak lenni? Ki akarok tűnni közülük, vagy csak biztonságot ad a nyugodt természetük? Egy kicsit mindkettő. Van egy barátnőm, aki mindig mondja, hogy csodálattal nézi azt, mennyire nyitott vagyok, bárhova megyünk. Nem számít, hogy teljesen ismeretlen emberekkel kell beszélgetnem, ugyanúgy kommunikálok velük, mintha régi barátok lennének. Ezt ő mennyire irigyli. Jól esnek a bókok, én is érzem, könnyebben megy ez, mint másoknak. De tényleg jó ez? A másik félnek is? Folyton kérdezgetem és magamról mesélek, amire lehet, hogy nem is kíváncsi. „Letámadom” a túlzott közvetlenségemmel, és a könnyörtelen igazság sem jó feltétlen, főleg, ha egy olyan embertől kapod, akit 2 perce ismersz. Tényleg el kell mondanom annak az embernek, hogy szakítson a barátjával? Hogy kezdjen el edzeni? Hogy kérjen bocsánatot az anyukájától? Elég sokat jártam el, miután rájöttem arra, hogy pontosan hogyan tudom jól használni ezt a „képességemet”. Talán nem nekem kell megoldanom minden ember problémáját. Fontos, hogy a másik érzéseit is szem előtt kell tartanom. Míg valaki lazán veszi, ha nyitott vagyok az első pillanattól kezdve, más jobban eltávolodik, mert nem tudja hova tenni ezt a túlzott barátkozást, neki több idő kell a megnyíláshoz, hogy megosszon magáról dolgokat.

A legtöbb barátom zárkózott. Több idő kell nekik, míg egyáltalán megszólalnak egy társaságban, akkor is csak óvatosan, mindig egy-egy mondattal többet szólalnak meg. Nem beszélnek felesleges dolgokról, míg én zömében csak arról. Sokat gondolkodtam miért van ez bennem, hogy ennyit megosszak magamról. Talán, mert ha nyitott vagyok, a másik embernek is könnyebb nyitottnak lennie. De sajnos ez nem mindenkinél van

így. Néha sajnos nem is igazán figyelek arra, amit a másik mond. Csak én hadd mondjam már el, hogy mit gondolok.

A másik oka talán a nevetés. Nagyon sokszor a humort használom eszközként a nyitottságomhoz. Szeretem, ha esetleg mondok valamit, és ezen sok ember nevet. Talán a legőszintébb emberi reakció a nevetés. Ha valami vicces, nem annyira lehet megállni, hogy ne nevéss, és még oldja is a feszültséget. Jó érzés annak is, aki a poént mondta, és annak is, aki nevet rajta. (Bár elég sokszor van olyan poénom, amin csak én nevetek, de ezek általában azok, amiket apától tanultam).

Szeretek hangos lenni. Van egy baráti társaságunk, akikkel rendszeresen megyünk programozni. Megbeszéljük, kinek mikor jó, és esetleg hoz-e plusz főt, szaktársat, unokatestvért stb. Pontosan ők az újak, akiket meg lehet ismerni. Gyakran megtörténik velem, mikor másodszorra találkozom velük, hogy én nem emlékszem rájuk, de ők tudják, hogy én voltam a „hangos” a társaságban. Ők mindent tudnak rólam, én meg azt se, hogy mi a nevük. Ez azért elég szomorú, és nem győzők mentegetőzni. Elvileg én kérdezgetem őket, kezdeményezem a beszélgetést, érdeklődöm felőlük, de mégis ők hallgatnak engem.

De mi van akkor, ha a másik fél is hasonló, mint én? Mindketten magunkról akarunk mesélni, könyörtelen dolgokat vágunk egymás fejéhez, de közben mindketten sérülünk talán. Egyszer találkoztam egy fiúval. Első pillanatban megvolt a kémia, el is hívott találkozni. Már az első alkalommal feltűnt, hogy olyan, mint én. Ugyanazokkal az eszközökkel ismerkedik, mint én. Annyira megijesztett ez a közvetlensége és őszintesége, hogy nem tudtam mit kezdeni vele. Egy idő után el is távolodtam tőle, mert intenzív volt. Bár akkor nem tudtam, hogy erre van szükségem, megrémültem. Én is ilyen lennék? De akkor mi volt pontosan a bajom?

És amit még gyakrabban meg kéne kérdezni magamtól: Ebben a túlzott őszinteségben benne van a Jóisten? Az önzőségben ezek az ismeretlen emberek felfedezik a Szűzanyát? Hát nem tudom azt mondani nyugodt szívvel, hogy igen. Pedig ez lenne a

feladatunk. Mi, akik a szavak emberei vagyunk, akiknek könnyebben megy ez az egész, mennyire eszközzé tudnánk válni. A Jóisten eszközeivé. Azért kaptuk ezt a talentumot, hogy a jókedvű természetünkkel, a humorunkkal és a nyitottságunkkal elhozzuk a Jóistent az emberek közé.

NYITOTTSÁG

Első hallásra a nyitottság a legtöbb ember számára azt jelenti, hogy valaki érdeklődik a világ iránt. Nyitottak lehetünk egy új hobbi felé, egy nyelv vagy egy kultúra megismerésére, a többi ember felé, ha új közösségbe kerülünk. Általában a kifelé irányuló nyitottságról mindenkinek van valami elképzelése. Szokatlanabb téma azonban a belső nyitottság. Nyitottnak lenni nem könnyű, mert azt feltételezi, hogy hajlandó vagy megérteni és befogadni bármit, ami szembe jön. Még akkor is, ha te tévedtél. A nyitottság a kulcsa a fejlődésnek. Nem mindig könnyű ez az út, de annál gyümölcsözőbb.

Ha elakadunk, gyakran azt érezhetjük, hogy Isten nem figyel ránk, ott hagyott egy nehéz helyzet közepén. Amikor már túl hosszúra nyúlik ez a távolság és úgy érezzük, hogy sehogy nem tudunk visszakapcsolódni a Jóistenhez, érdemes feltenni magunknak egy egyszerű kérdést: Vajon most nyitott vagyok? Nyitott vagyok arra, amire Jézus kér? Nyitott vagyok arra, hogy meghalljam, amit kér és megértsem a tanításának a lényegét? Nyitott vagyok arra, hogy belépjek azon az új ajtón, amit kinyitott nekem? És talán a legsúlyosabb kérdés ez: Elég nyitott vagyok -e ahhoz, hogy felismerjem, ha én hibáztam? Lehet, hogy én rontottam el?

Sok olyan krízishelyzet van, ahova nem önszántunkból kerülünk. Még több olyan, ahova sajnos igen. A nyitottság melletti folyamatos döntés kell ahhoz, hogy ráébredjünk, ha éppen mi nehezítjük meg a saját utunkat. Nyitottan kell vennünk a legnehezebb akadályokat is, hiszen csak így tudjuk legyőzni azokat és felismerni, hogy mit tudunk változtatni.

A nyitott szó ellentéte a zárt. Aki nem nyitott, az bezár, elzárkózik az új nézőpont, az új irány, a változás elől. Mert nem kényelmes. Mert néha jobban esik szenvedni kicsit, mint a sarkunkra állni. Pedig nem szabad hagyni, hogy a körülmények diktálják azt, hogy merre nézel, merre tartasz. A Jóisten nap mint nap elhalmoz lehetőségekkel, mi meg hajlamosak vagyunk észre sem venni, mert bezártunk, ha éppen történt valami, elrontotta a napom stb. Pedig a Jóisten sokkal több mindennel akar megajándékozni, mint hinnénk. Szánjunk időt arra, hogy imádkozunk a saját nyitottságunkért.

A legnagyszerűbb példa a témában maga Kentenich atya. Ő a nyitottságban is előttünk jár. Nyitott volt a másik ember felé, mikor beszélgetett velük, képes volt teljesen rájuk figyelni és rájuk hangolódni. Nyitott volt, és befogadott mindent, amit hallott, ezért is volt olyan jó nevelő és tanító. Nyitottsága Isten felé lehetővé tette, hogy meghallja az elhívást a Schönstatt mozgalom megalapítására. A nyitott szívének köszönhetette, hogy a börtönben oly sok éven át nem fordult magába és törődött bele helyzetébe világfájdalommal az arcán, hanem töretlenül imádkozott és bízott a Szűzanya szeretetében, aki kihozta onnan.

Kentenich atya pedig magától Máriától tanulta a nyitottságot. Idézem az egyik tanulmányának részletét:

„Mária nem azt mondja, hogy „akarom”, hanem passzívan és teljesen nőiesen: „Ecce ancilla domini, fiat mihi secundum verbum tuum.” („Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok, legyen nekem a te igéd szerint.”) /Lk 1,38/ Itt az egész kozmosz odaadó ösztöne testesült meg, talált kifejeződési formára. Csaknem azt szeretnénk mondani, hogy ez itt a személlyé lett „*potentia obedientialis*” („engedelmeskedő képesség”), emberi megszólíthatóság, az isteni, az örökkévaló felé való nyitottság. Az imádkozó Mária jelképe ennek a nyitottságnak. Ő az üres edény; a gyertya, aki azt akarja, hogy fentről meggyújtsák. „Ecce ancilla domini!” („Íme, az Úr szolgálóleánya vagyok.”) Egy példanélküli, természetfeletti, teljes nyitottság ez az isteni, az örökkévalófelé.”

Mindig van olyan körülmény, ami okot ad arra, hogy bezárkózzunk és elszigetelődjünk. De a nyitottságot, mint kulcsot használva tudunk fordítani az életünkön, ha gyakran megvizsgáljuk a legmélyebb hozzáállásunkat a történetekhez és az Istenhez. Nyitottságra nevelni magunkat annyit jelent, hogy képesek vagyunk bármilyen élethelyzetben felismerni mind a magunk hibáját, mind a magunk küldetését Krisztus által, aki megnyitja a szíveket. Felnézünk rá és meghívjuk a változásunkba a Szűzanyát, aki példájával tanít és segít minket a nyitottság felé vezető úton.

HOZZÁD JÖTTEM

Lóhalálában teltek az adventi napok, én pedig rohamtempóban próbáltam intézni a dolgaimat. Nem csak a szokásos, hétköznapi teendők foglaltak le, hanem az ajándékok utáni rohangálás is. Szeretek úgy ajándékot választani/készíteni, hogy abban a megajándékozott az iránta érzett szeretetemet érezze, ezért tényleg sok energiámba kerül, mire mindenkinek talállok/kitalálok valami apróságot. Mindenre és mindenre szántam időt, éppen csak az Ünnepeltre, az értünk eljövő Jézusra nem. Gyötrő lelkiismeretfurdalással feküdtem le minden este.

Végre eljött karácsony napja. Az ünnepi szentmisén elárasztottak anyai ösztöneim és megragadott az a gondolat, hogy milyen különös, mennyei boldogság lehetett Máriának a karjaiban tartania kicsi gyermekét, aki nem csupán egy édes picibaba, hanem Isten Fia. Egyre erősebben vágytam arra, hogy én is érezzem ezt a végtelen boldogságot, hogy karjaimban tarthassam a Megváltót. Az Eucharishtiában nagy kegyelmet kaptam. Mikor magamhoz vettem Jézust a szentáldozásban, igazán enyém lett, eggyé váltunk. Még nagyobb boldogságot éreztem, mint amilyenre vágytam. Nem a karjaimban tarthattam Őt, hanem egészen belül, mélyen a szívemben találkoztam Vele. Betöltött engem végtelen, irgalmas, gyönyörű szeretetével, melyre azóta is folyamatosan vágyom.

Előfordulhat, hogy sokszor csak úgy ott vagyunk a misén. Elmegyünk, mert vasárnap van, mert a szokás, a család úgy kívánja. Igazából ez kevés.

Viszont, amikor nem csak testben vagyunk a templomban, hanem teljes szívvel részt veszünk a szentmisén, kifejezzük Jézusnak: nézd, itt vagyok, Hozzád jöttem. Isten utáni vágyunk segít egészen kinyitni a lelkünket, hogy találkozassunk Vele, megérezhessük és befogadhassuk Őt.

„Boldogok, akiket meghív asztalához Jézus, az Isten Báránya” - halljuk a miseszövegben. Nagy titkot rejt ez a mondat. Mikor vendéget hívunk, kitakarítjuk a lakást, finom vacsorát főzünk, sütit sütünk, készítjük a lelkünket a vendégünkkel való találkozásra. Szélesre tárjuk a szívünket és lakásunk ajtaját a másik előtt, hogy befogadhassuk őt. A legnagyobb ajándék, hogy az Oltáriszentségben Jézus hív meg asztalához, önmagát adja nekem, a lelkembe költözik, hozzám jön.

Hozzám, gyarló, kis porszemhez, aki olykor még egy Miatyánkot sem tud úgy végig imádkozni, hogy ne kalandozzanak el a gondolatai, aki sokszor minden kis apróságon felhúzza magát, aki nem mindig tud jól szeretni. Mekkora megtiszteltetés ez! Emberi számítások szerint soha nem érdemelnék meg ekkora figyelmet, ilyen hatalmas szeretetet. – Ez a kegyelem. Isten végtelen szeretetének a jele, melyet leginkább Krisztuson keresztül érezhetek és érthetek meg, aki az Eucharishtiában azt mondja nekem, Hozzád jöttem.

Ez a kölcsönös egymásnak ajándékozás segít igazán nyitottá válni. Nyitottá a családom, a rámbízottak, az ismerősök és ismeretlenek felé. Ez ad mély szívet a szeretetkapcsolatokhoz, hitet és bizalmat a Gondviselésbe, lelkesedést és erőt a rám váró feladatokhoz, reményt a jövőhöz, kitartást a jóra való törekvésben, békességet a néha-néha háborgó lelkemnek, vigaszt és megnyugvást, hogy bűnösségem tudatában is Isten szeretett gyermekének érezhetem magam. Óáltala, Óvele és Óbenne lehetek igazán önmagam.

Tilman atya gondolatai a nyitottságról

Találjuk meg az elidőzésünk formáját: rózsafüzér, ének, szemlélődés, schönstatti szöveg elmélkedése! Minden nap elidőzünk egy kicsit, nemcsak dolgozunk!

Egy fiatalember lefeküdt a padlóra. Elgondolta, hogy a Jóisten néz rá, Isten szeretete sugárzik felé, mint a meleg napfény. Ezt a gyakorlatot „szolárium szeretetnek” nevezte.

Az elidőzés Istennél nagyon fontos, mert az Ő kezében van az életünk. Lehetséges, hogy az Úr még tovább vezet bennünket. Lehetséges, hogy a szívünkben létrejön az odaadás: „Tied vagyok!” és ehhez nagy öröm, boldogság kapcsolódik.

„Tied vagyok!” érzése közben először a lélek egészen nyugtalan lesz, hisz nem tudjuk, hogy mi lesz velünk. Talán valami jót akarunk tenni. Ekkor ezt mondja az Úr: „Nem azt akarom, hogy tegyél valamit, hanem azt akarom, hogy nálam légy!” Ez a szeretet egyszerű áramlása, mely nem tőlünk, hanem az Úrtól jön. Ez nagyon szép!

A legfontosabb munka: elsajátítsunk egy gyakorlatot arra, hogy hogyan időzzünk el a Jóistennél!

Kérdések a nyitottságról való beszélgetéshez:

- Mi jut eszedbe, ha azt hallod, hogy „nyitottság”?
- Mit jelent nyitottnak lenni az emberek felé?
- Mit jelent nyitottnak lenni Isten felé?
- Ha az életre gondolsz, mikor kell nyitva tartani, és mikor kell zárva tartani?
- Amikor a gondolataidra és érzéseidre gondolsz: mikor kell megnyílnod és mikor kell titokban maradnod?

*"Istennek vagyunk ugyanis munkatársai, ti meg Isten szántóföldje,
Isten épülete vagytok." /1Kor 3,9/*

Eszköz-lét – Barbara Kast

Kiválasztott eszköz

„Mater, sok munkát adtál nekem az útra. Munkát, érted. Úgy tűnik, hogy sem időm, sem alkalmam nem lesz arra, hogy elintézzem őket, de tudom, hogy mindkettőt meg fogod adni nekem, és gondoskodni fogsz rólam. Most, hogy rájöttem, a fő feladatomban az, hogy téged szolgáljalak, mindent elengedek, ami ebben gátol engem, és téged foglak követni. Csak így lehetek majd boldog, és Mater, te tudod ezt. Köszönöm, Mater, hogy eszközödnék választottál; szeretném teljesíteni az elvárásaidat.”

Csoportvezető

„Kedves Mater, ma nagyon megleptél: egy időre megválasztottak csoportvezetőnek. Mater, én tényleg nem tudom, hogy mit kell tennem vagy mondanom. Mater, csak arra kérek, hogy ebben az időben soha se hagyj magamra, még egy másodpercre se. Kísérj engem egész nap, Mater, légy olyan kicsi, hogy az én szívemben lakhass. Vezess engem, hogy továbbadhassam az üzeneteket, az életedet és tégedet... Ahogy látod, teljesen a kezébe helyezem magam. Eljött az idő, hogy eszközöd legyek. Kérlek, hadd legyek az egyik kedvenc

gyermeked. Mater, egészen vegyél magadhoz, hogy teljesen tovább tudjalak ajándékozni, hogy semmi se zavarja meg a képed. Mater, segíts, hogy a te kicsi gyermeked legyek, aki mindig az anyja oldalán jár: a te oldaladon. Semmit nélkül – semmit nélkülünk. Mater, segíts, hogy a csoportomat egyre közelebb vezessem hozzád és Istenhez. Segíts nekünk hozzád hasonlóvá válni, neked és Istennek engedelmeskedni. Köszönöm, Mater, a bizalmadat. Erre a bizalomra azzal fogok felelni, hogy egészen a kezedbe ajánlom magam.” (20/21-es naplóidézet)

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákuluma. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 53-55-o.

Eszköz-lét – Kentenich Atya

- 1. *Eloolvassuk (bekezdésenként egymást váltva)*
- 2. *Mi érintett meg? (csend, majd az egész anyagból felolvasunk egy-két gondolatot)*
- 3. *Mit akar ezzel a Jöisten mondani? (az anyag hozzákapcsolása az életünkhöz)*
- 4. *Mit tehetnénk? (élet-gyakorlatok gyűjteménye)*

„Menjetek, és vessétek ki hálóitokat”

Ha még egyszer megvizsgáljuk azt a képet a hálóról, melyet többé-kevésbé elkészítettünk, akkor jelenleg a Mester parancsára várakozunk. Eddig a félkész hálóval is fogtunk halakat. Sokat-e, nagyokat-e, kicsiket-e? De most már kész van a háló. Mások szintén készítettek hálót, lehet, hogy még jobbat is, mint mi. A háló

is számít, de az igazán lényeges, hogy az Úr a parton álljon, hogy az ő felhívására vessük ki a hálót. Az óév végén és az újév kezdetén számolunk Isten parancsával: „Menjetek, és vessétek ki a hálóitokat!” Az elmúlt évek folyamán többször is megpróbáltuk kivetni a hálót. És mégis milyen gyakran nem fogtunk semmit! És milyen sokan vannak a hatáskörünkön kívül, akiket szeretnénk a hálónkba befogni! Nem halljuk-e az Úr utasítását, hogy vessük ki a hálót?

„Az Úr az!” – aki ezt a küldetést adja nekünk

Gondoljunk csak a szentírási esetre. Nemde János, a kedvelt tanítvány ismerte fel elsőként az Urat, amikor az Péternek és az apostoloknak megparancsolta, hogy vessék ki a hálót? „Az Úr az!” – mondta halkan János. áhítatos hódolattal eltelve nem mert hangosan szólni. Senki sem szólította aztán Úrnak az Urat, hanem a tartásukkal fejezték ki az apostolok, hogy felismerték őt. Őszintén és mélyen hittek abban, hogy a Mester volt az, aki a parancsot adta: „Vessétek ki a hálóitokat a hajó jobb oldalán!”

„Az Úr az!” Mi is elmondhatjuk ezt? Tényleg az Úr az, aki újból ezt a küldetést adja nekünk? A mi eredetiségünk abban áll, hogy nem várjuk el, hogy Jézus rendkívüli módon hallassa a hangját. Fatimával összevetve magunkat újra megvizsgáltuk és felismertük miben áll a mi eredetiségünk. Ha Illés próféta küldetésére gondolunk, elmondhatjuk, hogy rendkívüli küldetésben volt része. És a fatimai gyermekek esetében is látjuk, hogy rendkívüli módon, rendkívül pontosan dokumentálható módon kapták a küldetésüket. És mi? Ezeket a napokat a mélyen szenvedélyes küldetéstudat kialakításával és az erre való törekvéssel vezettük be. Szeretnénk, ha küldetésünk szenvedélye elragadna minket. „Ugyan már, ez csak emberi felhajtás” – fogják talán mondani. de mi tudjuk, hogy az embereknek való odaadás – legyenek akármilyen zseniálisak, akármilyen káprázatosak is – nem ér semmit a mai embernek. És minél idősebbek vagyunk, annál inkább leszámolunk az emberkultusszal. Ha az ember mögött nem áll ott Isten, aki hív minket és a küldetést adja, aki a feladatot adja a háló kivetésére,

akkor esetleg örülhetünk a szép hálónak, a nemes embereknek, akiket Isten egybehívott, de megkockáztatni senki nem fogja közülünk, hogy győzedelmesen, bátran és áldozatkészen menjen, és kivesse a hálót. Feltételezhetem tehát, hogy az Úr az, aki a feladatot adja? Igenis, küldetést kaptunk. Tudjuk, hogy a forrás, amiből iszunk, nem más, mint az egyszerű gondviselésbe vetett hit, ami be szeretné világítani a családjunk történetét. Az elmúlt év folyamán finom érzékünk alakulhatott ki, egy finoman kifejlődött érzékszerv a gondviselés iránt, hogy a világeseményekben és a saját életünk kis eseményeiben újra meg újra meglássuk és felfedezzük Istent. Ha napról napra kialakul bennünk e tekintetben egy új érzékszerv, akkor képessé válunk a családjunk történetét részletekbe menően a gondviselés fényében értelmezni. És ekkor csodálatos mély zengéssel megszólalnak lelkünkben a harangok: „Igenis, isteni küldetést kaptunk! A család Isten küldötte. Az Úr az, aki arra hív minket, hogy szálljunk ki a nyílt tengerre és vessük ki hálójunkat!”... Megingathatatlan küldetésstudat: Küldött vagyok! Küldött vagyok, küldöttek vagyunk, a családjunknak küldetése van! Lehet, hogy a szemünkre vetik, hogy túl nagy felhajrást csinálunk a küldetésünkből. Mit válaszoljunk erre? Nem hivatkoztak-e az apostolok és a próféták is gyakran a saját küldetésükre? A Szűzanyához hasonlóan mi magunk is csodálkozhatunk a küldetésünkön: „Hogyan lehetséges ez?” „Gondolkozni kezdett rajta miféle köszöntés ez.”. Mi is megkérdezhetjük olykor, „hogyan lehetséges az, hogy egy ilyen jelentéktelen család ilyen hatalmas küldetést kapott? És én minden szegénységemmel és gyengeségemmel ennek a hatalmas küldetésáramnak a részese vagyok?” Ez belső harcot jelenthet számomra, olyannyira, hogy elmondhatom a próféta szavaival: „Nem vagyok rá képes, olyan nehézkes, olyan hasznavehetetlen vagyok!” Gyengének és hasznavehetetlennek érezhetjük magunkat, ezt újra és újra elmondhatjuk a Szűzanyának; és mégis meg vagyunk győződve arról, hogy kiválasztottak vagyunk. A nagy nyilvánosság előtt megingathatatlan küldetésstudattal állunk: „Küldetésem van!” És ha magunk közt vagyunk, akkor

mindannyian szeretnénk teleszívni magunkat ezzel a szent küldetéstudattal. Nem kellene mindannyiunknak Jánosokká válnunk? Valamelyikünk mindig odakiáltja a többieknek: „Az Úr az!” Érezzük, ahogy belső remegés járja át a lelkünket, amikor felismerjük, hogy az Úr választott ki minket erre a mélyreható apostoli feladatra. Az Úr szólít minket, hogy vessük ki a hálót. „Ahogy az Atya küldött engem úgy küldelek titeket!” Mi pedig mély alázattal és hálával fogadjuk ezt a küldetést...A nyílt tengeren vetjük ki hálóinkat így bizalommal hisszük, hogy a kezünkben tartott hálót most az Úr megbízásából ki kell vinnünk és vízbe kell dobunk. Bedobjuk a nyílt vízbe. A tenger emelkedik, a hullámok felcsapnak. És hála Istennek míg más közösségek még azon töprengenek, hogy mit csináljanak, addig mi nemcsak rendezett sorokban állunk olyan szervezeti hálóval, amely által megfelelően bekapcsolódunk a család, az egyházközség, az egyházmegye és a világegyház szervezetébe, hanem mindenekelőtt fel vagyunk vértézve az apostolokéhoz hasonló rendíthetetlen és szenvedélyes küldetéstudattal. Az egész éjszakai hiábavaló munka után megjelenik egy idegen. Tényleg valódi hitet követel, hogy az ő hívására ismét kivessék a hálóikat. Most pedig mi vagyunk a halászok, és minden nyomorúságunk és gyengeségünk ellenére szenvedélyes küldetéstudattal evezünk ki a nyílt tengerre. És ha Háromszor Csodálatos Anyánk közbenjárására kegyelmekért esedezünk, akkor a küldetés buzgalmának kegyelmét és az isteni gondviselésbe vetett megingathatatlan hit kegyelmét is kérjük. A küldetésünkbe és a gondviselésbe vetett hit gondolkodásunk két alappillére kell legyen, erre a két oszlopra kell támaszkodnia egész életünknek.

Kentenich, J. 31.12.1945 in: Unser Gründer spricht zu uns Bd. 1, S. 98 ff.

ESZKÖZ LENNI

2017 nyarán meghívást kaptam egy lánytáborba, hogy meséljek a lányoknak a Szűzanyával kötött Barátságszövetségről és Szeretetszövetségről, és segítsék a felkészülésben azoknak, akik

szeretnék majd megkötni. Először csak pár napra terveztem lemenni Óbudavárra, de valahogy azt éreztem, hogy a Szűzanya arra hív, hogy ha már megyek, akkor ne csak félig, hanem teljesen. Így végül rászántam a táborra az egész hetet, és azt kell mondanom, hogy a Szűzanya százszorosan megajándékozott ezekben a napokban. Az egyik legszebb tapasztalat az volt, hogy megélhettem, hogy Ő tényleg eszközként használt engem.

Meglehetősen felkészületlenül érkeztem, kicsinek éreztem magamat a feladatra, nem sok fogalmam volt, hogy mit is, hogyan is kéne tennem, így annál erősebben a Szűzanyába kapaszkodtam. Kértem Őt, hogy segítsen, hogy az Ő szemével tudjak a lányokra nézni, az Ő fülével tudjam őket meghallgatni, az Ő szájával tudjak hozzájuk szólani, az Ő szívével tudjam őket befogadni, hogy használni tudjon engem eszközként úgy, ahogyan szeretne.

Gyakran fohászkodtam a Szentlélekért, hogy Ő vezesse a szavaimat, hogy úgy szólhassak, hogy az által meg tudjon érinteni szíveket. Nagyon erősen megtapasztaltam, hogy Ő tényleg működött bennem, képessé tett arra, ami normál esetben nagy kihívást jelent számomra. Például egyik reggel egészen spontán megkértem a vezetőket, hogy akkor most a nagy körben magyarázzam el a Szeretetszövetséget. Csak pár percem volt az egészet átgondolni, megimádkozni, teljesen a Szentlélek műve volt, amit mondanom sikerült, annyira, hogy a résztvevő hugicám, aki jól ismer, elcsodálkozva ezt meg is jegyezte utána.

Nagy öröm volt számomra a szentély közelsége, hogy minden nap hosszan elidőzhettem ott a Szűzanyánál, Neki ajánlhattam a lányokat, akikhez aznap hív, akikkel aznap beszélhetek. Tőle indulhattam el és Hozzá térhettem vissza mindazzal, amit megéltem. Nem sok tervem volt előre, Ő vezetett óráról órára, szólt hozzám az imáimban, megadta a kellő ötleteket és szavakat.

A Szűzanya gondoskodott a legapróbb dolgokról is. Például egyik nap egy plusz kis korai reggeli imára invitáltam a lányokat, és bár egyáltalán nem számítottam rá, hogy olyan sokan jönnek majd, *pont* annyi papírt vittem magammal, hogy mindenkinek jutott, hogy a korszóba tudjanak írni. Ebben a Szűzanya kezét

láttam. Ő pont ezeket a lányokat hívta meg abban a reggeli órában magához és gondoskodott róluk.

Az egész hét egy gyönyörű tapasztalat volt számomra, hogy a Szűzanya magához vonzott ifjú szíveket és kis eszközöként segíthettem ebben Neki. Az Ő nagy műve volt minden, de az én kis „igen”-emre szüksége volt ahhoz, hogy működni tudjon.

ESZKÖZ-LÉT

Sokáig nem tudtam, hogyan lehetek én egy eszköz a Szűzanya vagy a Jóisten számára. A Schönstatt mozgalom szerintem az a hely, ahol mindenki egy eszköz. Általunk mutatja a Szűzanya és a Jóisten az irányt. Én egy olyan ember vagyok, aki nagyon nehezen tud, és egy időben volt, amikor egyáltalán nem tudtam nemet mondani. Mindent elvállaltam, amitől egy idő után nagyon elfáradtam, és már nem olyan lelkesedéssel végeztem a rám bízott feladatokat, mint az elején.

Egyik kedvenc idézetem Teréz anyától, hogy „Tudom, hogy az Úr nem rak rám olyan terhet, amivel ne tudnék megbirkózni. Néha azért azt kívánom, hogy bárcsak ne bízna meg bennem ennyire.” És ez tényleg így van, csak amikor benne vagyok egy feladatban, akkor ezt nehéz megélni. Idővel teljesen átalakult bennem a feladatvállalások jelentősége. Most már tényleg azt érzem a Jóisten által rám bízott feladat által, hogy én egy eszköz vagyok az ő kezében, mások számára.

Az V. Portréninges csoport vezetése során sokszor megéltem, hogy én tényleg csak a Jóisten meghosszabbított karja vagyok. Mindig próbálok a Portréninges hétvégék szervezésénél a tökéletességre törekedni. Mindenki jól érezze magát, időben meglegyen a program, tartalmas esti programok legyenek, legyen egy kis finomság, meglepetés stb. Nehezen viseltem az elején, hogyha valami nem úgy alakult, ahogyan elterveztük. Saját magamat hibáztattam, pedig vannak dolgok, amik nem rajtam múlnak, és úgy jók, ahogy vannak. Ezt nehéz volt meglátnom a szervezés során. De a Jóisten és a Szűzanya mindig mindent úgy

intéz, megoldja a problémáinkat, hogy jó legyen a hétvégén. Mert az igazi főszervezők Ők ketten, és én csak eszköz vagyok, ami néha nehéz, de ha kérjük a segítségüket, akkor a lehető legjobban alakulnak a dolgok.

„Anyá, Háromszor Csodálatos,
hadd maradjunk mindig a Te eszközöd,
szeretettel ma és mindenkor
kötelezzük el szolgálatodra magunkat.
Használj minket, ahogy az tetszik Istennek,
Schönstatt-világod számára egészen.”

Kentenich, J. (2012). *Égfelé. Imádságok a Schönstatt család használatára*. Óbudavár: Családok a Családért Egyesület. 166.o.

ESZKÖZ-LÉT

„Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek.” Mt 25,35-36

...Bátortalan voltam és bízattatok, kicsi voltam és nagyak láttatok, nem tudtam magamat sem szeretni és ti szerettetek engem, amikor egyedül éreztem magam, mellettem voltatok, hibáztam és megbocsájtottatok nekem és imádkoztatok értem és neveltetek velem és szeretettel megfésültétek a hajam és tanítottatok és meghallgattatok. Énekeltetek velem, megöleltetek, megvártatok, megosztottatok velem az örömtöket, a bizalmatokba fogadtatok... Hogyan tapasztalom az embereken keresztül, hogy a Jóisten mellettem van nap, mint nap?

Hozzád jöttem! – A legnagyobb ajándék, amit ember embernek adhat, azt hiszem az, hogy megmutatja a másiknak az Élő Isten közelségét. Ezt hívhatjuk apostolkodásnak, egyfajta misszióknak vagy eszköz-létnek. Schönstatt által erre kaptunk meghívást. „Oázisokat kell alkotnunk és erre mindenki képes!” – írja Kentenich atya.

Mit jelent ez a hétköznapiakban? Picike, néha nagyobbacska meghívásokat, lehetőségeket arra, hogy itt a földön képviseljük az Istennek a szeretetét. Nyitott szemű, nyitott szívű jelenlétet. A legnagyobb természetességgel az Isten arcává, kezévé, szívévé szeretnénk válni mások számára. „...ma Neked szentelem szememet, fülemet, számat, szívemet és egész lényemet!” – így imádkozunk a szentelési imádságban is. Ebben megerősödve szeretnénk jelen lenni minden találkozásunkban. „Hozzád jöttem.”

Egy számomra kedves történetet szeretnék Veletek megosztani. Télen történt, adventben. A karácsonyi, lánymozgalmi üdvözlőket igyekeztem feladni a postán. A sor végigállása után egy fiatal lányhoz kerültem, s kérdő tekintete láttán gyorsan megerősítettem, hogy tényleg az egész stóc levelet fel szeretném adni. Feladó: Magyar Schönstatt Lánymozgalom – olvashatta minden borítékon és kíváncsiságból megkérdezte, hogy mi is ez. Ígyhát, amíg mind a százötven borítékra felragasztgatta a bélyeget, meséltem neki Schönstattról, a közösségünkről és a Szűzanyáról. Volt egy kis időnk beszélgetni, mesélt magáról ő is. Nem ismerte közelebről a vallásunkat, de nagy nyitottsággal hallgatott. A végén azt kérdezte tőlem, hogy ilyen bűnös embereket is befogadunk-e Schönstattba, mint ő. Összeszorult a szívem és annyira sok mondanivalóm támadt hirtelen az Isten megbocsájtásáról, az atyai, apai szeretetéről, az irgalomról, meg hogy igazából mind bűnösök vagyunk, de végül csak ennyit tudtam neki mondani: - Persze. Tudod, a Jóisten nem azt nézi, hogy ki honnan, miből jön, hanem hogy ki kíváncsi az Ő szeretetére.

Ebben maradtunk, óvatos mosollyal nyugtázta az elhangzottakat, s míg ő dolgozott, egy hirtelen ötlettől vezérelve kikerestem a még felcímkézetlen, sovány kupacból a tesóimnak címzett levelet. Áthúztam rajta a feliratot, ráírtam, hogy „Boldog karácsonyt!” és neki adtam. Eszembe jutott ugyanis az idézet, melyeket a borítékok hordoztak: „Az ember állandóan kutatja Istent és meg akarja találni és elindul. Elindulnak a pásztorok, és elindulnak sokan, a királyok, hogy megtalálják Istent. És kire

lelnek? Hát, egy emberre. Amióta Isten ember lett, amikor elkezdjük keresni az Istent, törvényszerűen emberekre fogunk találni. (...) Keresve az Istent emberekre találunk, majd pedig az emberben fölfedezzük az Istent. Így megszületik bennünk valami, valami a beteljesedés szépségéből.” /Pál Feri atya/

Hazafelé még sokáig velem volt ez a találkozás. Egy pillanatra megismertem valakit, aki egyáltalán nem ismeri a Szűzanyát. Átala átértékelődött bennem az a sok ajándék, amelyet Odafönről kaptam. A hitem, Schönstatt, a Szűzanyával való személyes szeretetkapcsolatom, az a nagy lelki gazdagság, amivel elhalmoz minket az Isten. Szeretettel gondoltam mindazokra, akik közelebb segítettek engem Őhöz. Hálás voltam ezért a lányért is, akivel a postán találkoztam. Hálás voltam azért is, hogy a Jóisten általam szólította meg őt. A Szűzanya eszközei lehettünk egymás számára.

Az egymáshoz való közelkerülés bizony közel visz az Istenhez is. Eszközzé válni annyi, mint meglátni a másikban az Istenarcúságát és ezért szeretni. Oázisokat alkotni mindenki képes!

Fényedben élni

Részletek A Teremtő és a teremtmény egysége c. fejezetből

Fontold meg:

Isten mindenhatósága a semmiből teremtette meg a világot, és ő tartja életben. Ha Ő visszahúzódna, akkor a világ a semmibe hullna, összeomolna. Isten az Ura az egész teremtett világnak, és az is marad. Isten egymaga mindent megtehetne ebben a világban. Minden embert megteremthetne közvetlenül a saját kezével, és az ember rendelkezésére bocsáthatna egy tökéletes technológizált világot. Mivel azonban az embert saját képére és hasonlatosságára teremtette, az ember részese lehet Isten teremtő és ajándékozó hatalmának és szeretetének. Ebben áll nagyságunk és méltóságunk, hogy szabad akaratunkból együttműködünk Istennel, és hogy terveitől függővé tesszük magunkat.

Hogy van ez a te esetedben?

- Ellenőrizd a hétköznapijaid: életedet és életfeladatodat Isten megbízatásának tekinted-e?
- Isten kezében lévő eszköznek éled-e meg saját magadat?
- Minden tervedet és munkádat függővé teszed-e Istentől:
 - amennyiben készen állsz arra, hogy Ő vezessen;
 - amennyiben minden helyzetben megkérdezed, hogy mit akar és kíván Isten általa;
 - amennyiben korlátaidat és tehetetlenséged előtte elismered;
 - amennyiben bizalommal hozzákapcsolódsz Isten mindenhatóságához, és így bátran és vidáman mindennap megvalósítod azt a művet, amit rád bízott?

Vinzenz Henkes (2019). *Fényedben élni. Gyakorlati bevezető a schönstatti elmélkedés módszerébe*. Óbudavár: Családok a Csaláért Egyesület. 107-108. o.

Részletek az *Út a komolyabb felelősségvállalás felé* c. fejezetből

Az egészséges önismeret és ennek ápolása, hogy mindennap újra igent mondjak önmagamra és az Istentől kapott feladatomra, határait elfogadása és az önszeretet elsajátítása az alapja annak, hogy teherbíró hidat tudjak verni embertársaim felé. A kiegyensúlyozottságunk teremti meg a szükséges teret ahhoz, hogy mások számára egészen jelen lehessünk, és nehézségeiket hordozni tudjuk. (...)

A legnagyobb részét annak, amim van, és ami vagyok, embertársaimnak köszönhetem. Rá vagyok utalva a többiekre, szükségem van rájuk. Segítségemre van, sőt igénylem azt, hogy az embertársaim igent mondjanak rám, és higgyenek a bennem lévő jóban. Ugyanakkor nekik is szükségük van rám, egészen. Sokrétű segítségigényük és lelki szükségleteik ösztönöznek és lehetőséget adnak az alkotó cselekvésre és arra, hogy valamit az ajándékba kapott szeretetemből továbbajándékozzak. (...)

Tartalmas életet szeretnénk élni. Szeretnénk, ha elfogadnának, és társaink számára egészen jelen tudnánk lenni; szeretnénk, ha hívnának és befogadnának; szeretnénk alkotni és alakítani; szeretnénk az életet szolgálni és felelősséget vállalni. Nem szeretnénk sem álmodozók, sem élősködők lenni, hanem önzetlen szolgálatunkkal egy megváltottabb egyházat és társadalmat megvalósítani:

- hogy a családjaink társadalmunk egészséges és otthon adó sejtjei lehessenek;
- hogy az egyház az Istenben élő igazi szabadság és gazdag élet fellegvára legyen, ahol a szeretet új kultúráját felépíthetjük.

Ezért Kis Szent Terézszel a meditációnk csendjében megkérdezhetjük, hol a helyünk az egyházban: *„Ha a szeretet vagyok az egyházban, akkor minden vagyok.”*

Teret adunk a konkrét körülményeink kihívásainak. Tehetségünkhöz és lehetőségeinkhez mértén készen állunk az alkotó tevékenységre és a helyzet alakítására. Számon kérjük magunkon mindazokat az elvárásokat, amelyek közösségekkel kapcsolatosak, amelyekben élünk, amit a család, a csoport, az egyházközösség tőlünk megkíván. Milyen anyagi és szellemi hozzájárulást, milyen szolgálatot kívánnak tőlem ezek a „sejtek”, hogy az együttélést a vidám és egészséges élet és állandó megújulás jellemezhesse?

Nem utolsó sorban igent mondunk a kereszterhére, amit a tevékenységünk ezekben a csoportokban magában rejt, és minden szenvedést és fáradozást Krisztusban gyümölcsözővé teszünk értük. Nem felejtjük el közben értük latba vetni az ima nagyhatalmát.

Vinzenz Henkes (2019). *Fényedben élni. Gyakorlati bevezető a schönstatti elmélkedés módszerébe*. Óbudavár: Családok a Családért Egyesület. 80-82. o.

Kérdések az eszköz-létről való beszélgetéshez:

- Milyen talentumokat kaptam, amiket kamatoztatni tudok?
- Milyen ügyek fontosak számomra, mi(k) az én szívügye(i)m, amiben eszköz lehetek?
- Hol, mikor éreztem azt, hogy eszköz voltam?

Játékok:

- Légy szuperhős, ments világot, s ne kérj érte pénzt! (Superman, Batman, Pókember, Macskanő, Hulk, Barbie, Vasember, Thor, Amerika Kapitány)
- Itt sincs senki, ott sincs senki - fűrész is van, fejsze is van - el is menjek, ne is menjek - az erdőbe - fát vágni. (mutogatós)
- Postás: körben állunk, egy valaki a kör közepén. Valaki kinéz valakit körből, akinek küldi a "csomagot". A "csomag" kézszorítással jut el a kiválasztott emberhez, a kör közepén állónak pedig ki kell találnia, hogy ki küldte kinek, vagy hogy éppen hol jár a küldemény.
- Fülbesúgós: valaki kitalál egy szót, vagy mondatot és azt súgja a mellette ülőnek. Ez így megy tovább, mígnem az utolsó ember fülébe is eljut a szó, vagy mondat. Össze kell hasonlítani a végleges szót az eredetivel.
- Különböző tárgyak egy körben, mindenki válasszon egyet, és mondja meg, miért választotta.
- Adva van egy helyszín (pl. egy sziget), és mindenki álljon be valaminek a szigeten (pl. vulkán, fa stb.). Miért pont azt választottad?

Dalok:

Add, hogy Hozzád hasonlónak váljunk

Csak Jézusnak szolgálók

Gyertyaláng

Meghívtál, hogy vízre lépjek

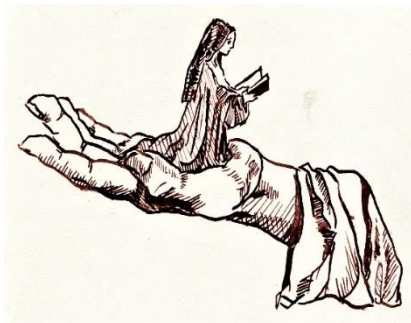

„Azon a napon majd megtudjátok, hogy Atyámban vagyok, ti bennem, s én bennetek.” /Jn 14,20/

Egység – Barbara Kast

Az egységre fogok törekedni

„(...) Mater, továbbra is eszközödként használj, mint ahogy eddig is tetted. Ez a legnagyobb vágyam. Mater, én semmit sem tudok, semmit; levert vagyok, bátortalan. De tudom, hogy pontosan ez az a pillanat, amikor még inkább a te anyai kezeidbe kell adnom magam, amik engedelmességgel és figyelmességgel ajándékoznak meg engem. A kezeidbe helyezem magam, ma jobban, mint eddig bármikor. Lányod, Baby.” (...)

„December 18. Matercita! Nagyjából nyolc napja volt a szentelésem. Kérlek, segíts megújítani a szentelésem. Mater, nem úgy viselkedtem, ahogy kellett volna. Az imádkozás nem megy valami jól, a lelki napirend sem. Mater, kérlek, a mai naptól kezdve segíts nekem, és adj egy újabb lökést. Ma eldöntöttem, – még ha nehezemre is fog esni –, hogy az egységre fogok törekedni. Mater, karácsonyig azon fogok fáradozni, hogy az egység légkörét

megteremtsem a környezetemben. A szentélyben majd még beszélünk.” (75-ös naplóbejegyzés)

Esteban J. Uriburu. (2014). *Isten tabernákuluma. Barbara Kast élete (1950-1968)*. Óbudavár: Családakadémia-Óbudavár Egyesület. 148-149. o.

Egység – Kentenich atya

- *Eloolvassuk (bekezdésenként egymást váltva)*
- *Mi érintett meg? (csend, majd az egész anyagból felolvassunk egy-két gondolatot)*
- *Mit akar ezzel a Jóisten mondani? (az anyag hozzákapcsolása az életünkhöz)*
- *Mit tehetnénk? (élet-gyakorlatok gyűjteménye)*

„Add, hogy minden elme egyesüljön az igazságban és minden szív a szeretetben.”

Kentenich atya primicia mondása

Nyújtsunk kezét
A szent egység jeleként
A család minden ágának,
melyek Krisztusban meghajolnak
Nagyasszonyunk előtt
Schönstatt napos ligetein.

Építs innen olyan világot,
amilyen tetszik az Apának,
amilyenért az Üdvözítő imában
könyörgött buzgó fohászkodással.
Mindig uralkodjon ott szeretet,
igazság és igazságosság legyen,
egység, mely nem válik tömeggé,
nem vezet rabszolga-lelkülethez.

Kentenich, J. (2012) *Égfelé. Imádságok a Schönstatt család használatára*
Óbudavár: Családok a Családért Egyesület 33, 134-135. o.

HÁRMAS EGYSÉG

Az egységről elmélkedve rögtön azt a kérdést teszem fel magamnak, miben vagy kivel találhatom meg ezt az idilli állapotot? Az egység mindenféleképpen pozitív dolgot jelent életünkben. A harmonikus életünkhöz három fronton érdemes megtalálnunk az egységet, ezek közül kettőről kijelenthetjük: nélkülözhetetlen. A hármas felosztás eredője, hogy (1) Isten teremtettjei vagyunk, (2) értelemmel és lélekkel megáldott individuumok, akiket (3) a Jóisten társas lénynek teremtett.

E képen felnötté válásunk folyamán, istenkeresésünkben előbb a Jóistennel kell megtaláljuk az egységet, majd ennek birtokában saját magunkkal. Mire gondolok? Istennel akkor leszünk igazán egységben, ha eljutunk a felismerésre, hogy mindenhatósága és jósága irányítja életünket. Rábízhatjuk kéréseinket, vágyainkat, terveinket, gondjainkat, reményeinket és félelmeinket. Ehhez idő kell, érni és tapasztalni kell. Keressük tudatosan az istenélményeket!

Ha elfogadjuk, hogy a Jóisten életünknek nem csak szerzője, hanem irányítója is, könnyen megtalálhatjuk önmagunkban is az egységet. Kételyeink, félelmeink így is lesznek, de eltörpülnek amellet a bizalom és nyugalom mellett, mely abból ered, hogy Isten mindenről gondoskodik az életünkben. Nehézséget, keresztet úgyis tartogat az utunk, de keresztet az kap, aki el is bírja! Ha megtaláltam a Jóistennel és az önmagamban való egységet, akkor sokkal könnyebben kereshetem és fedezhetem fel az életre szóló társamat, a férjemet.

A legsebezhetőbb egység, de mégis sokunkban mély vágy, hogy valaki másban, más által teljesedjek ki és tökéletesedjen a belső egységem. A házasságban ketten leszünk egy lélekke és egy testté. Amennyire nehéz kettőnek eggyé válni, annyiival erősebb az az egy, mely kettőből áll össze. Ha házastársat keresünk, gondoljunk az egységre, arra, hogy ki az, akivel kiegészítjük egymást, akivel egy életen át egységben tudunk élni. Nem kizárólag hasonlóságok vagy ellentétek, hanem ezek elege fogja

megalkotni az egységet. Hogy ezt is megélhessük tudnunk kell rábíznunk magunkat az Isten szeretetére és akaratára, mert egy férfi-nő kapcsolat úgy lesz szent és életre szóló, ha az egység Őrá épül. Szükség van továbbá belső egységünkre, mely megteremti önmagunk és ezáltal a másik elfogadását, felismerve erősségeinket és hibáinkat, megértve ezáltal, hogy mivel tudok hozzájárulni az egységhez és mit kell merítenem abból.

Elmélkedjünk tehát, hogyan tudunk Istenre tekinteni, istenképünk hogyan befolyásolja önképünket, egyúttal hol tartunk az egység felé vezető úton. Legyünk nyitottak az Isten szavára, egymásra és imádkozzunk, hogy ne csak áhítsuk, hanem magunkénak is tudhassuk az egységet, egységeket életünkben.

EGYSÉG

Az ember alapvető szükséglete a kötődés. Mindenki arra vágyik, hogy fontos legyen valaki számára, és valaki fontos legyen számára. Egységben szeretnénk lenni önmagunkkal, a Teremtővel és a teremtett világgal, Krisztussal, a Szűzanyával, szeretteinkkel.

Az egység felé vezető első lépés, hogy igent mondok önmagamra, saját életemre, gyengeségeimre. Elfogadom magamat olyannak, amilyen vagyok, mert Isten is elfogad engem olyannak amilyen vagyok. Ő a szívünket akarja, gyengeségeinkkel, hibáinkkal, tökéletlenségeinkkel együtt. Nekünk ajándékozza szeretetét, még ha mi azt is gondoljuk, hogy ezt meg sem érdemeljük. Ezt fejezik ki Ferenc pápának a krakkói ifjúsági találkozó záró szentmiséjén elmondott szavai is: „Mi mindig Isten szeretett gyermekei vagyunk. Önmagunk el nem fogadása, a pesszimizmus azt jelenti, hogy nem ismerjük legmélyebb valónkat. Olyan ez, mintha elsétálnánk, amikor Isten ránk néz, és megpróbálnánk elrontani a rólunk szőtt álmát. Isten szeret minket, úgy, ahogy vagyunk, és sem a bűneink, sem a hibáink miatt nem fogja meggondolni magát.”

Ha magunkkal ilyen módon egységbe tudunk kerülni, akkor Istennel is egységbe kerülünk, és ekkor tudunk mások felé is úgy fordulni, hogy ez az egység létrejöjjön. A Krisztussal való

egységhez számunkra jó út a Szűzanya. Kentenich atya azt mondja: „Az út, amelyen Istenhez jutunk, ugyanaz, mint amelyen Isten jött az emberek közé. Ezt az utat Máriának hívják.”

A világ alaptörvénye a szeretet. Isten azért teremtette meg a világot, és mindenekelőtt az embert, hogy a szeretetben társra találjon. És minket, embereket is arra hívott meg, hogy az egymással való kapcsolatainkat is ez a szeretet határozza meg. „A szeretet művészet. Csodálatos képesség arra, hogy valaki kincseket hozzon elő a másikból és önmagából. Képesség arra, hogy az egység csodáját újrateremtsék, két élet harmóniáját megalkossák.” – mondta Székely János püspök atya. Két ember között az igazi egység akkor valósul meg, ha Isten irgalmas szemével tudunk egymásra tekinteni.

Fényedben élni

Részletek *A Teremtő és a teremtmény egysége* c. fejezetből

Teremtő és teremtmény, Isten és a világ egymáshoz tartoznak, a világ nem választhatja el önmagát Istentől, hacsak le nem rombolja önmagát a nihilizmusba süllyedve. A világ a végső beteljesülését csak Istenben találhatja meg, mivel ő minden élet forrása, és az Isten alkotta teremtés végső célja is csak ő lehet. (...)

Fontold meg:

Isten és a világ összetartoznak, és nem választhatók el egymástól. Minden földi lény és minden dolog – még az ember alkotta dolgok is – a szerzőjükre és teremtőjükre utalnak, hirdetve Isten szeretetét, bölcsességét, erejét és szépségét. Milyen hatalmas, pompás lehet az, aki mindezt megteremtette, aki az embernek ilyen sok szabadságot és teremtő közreműködést adott! Milyen apai és anyai szeretettel és gyengédséggel rendelkezhet, ha a jó szülők olyan bensőségesen és mélyen szerethetik gyermekeiket és egymást!

- Hogy van ez az én esetemben?
Ellenőrizd a mindennapjaidat:

- A mindennapjaid dolgai, az emberek, akikkel nap mint nap többféle szerepben találkozol, emlékeztetnek-e téged Istenre, az ő nagyságára, bölcsességére?
- Az emberekkel, dolgokkal való érintkezés során:
 - rácsodálkozol-e Isten nagyságára és jóságára, ami bennük megnyilvánul,
 - nagylelkűen és vidáman teljesíted-e az ajándékba kapott megbízatásaidat,
 - együtt énekled-e a hála- és a dicsőítő éneket a Teremtőnek, amely minden dologban és emberben megcsendül?

„Alkotó munkája elején teremtett az Úr, ősidőktől fogva, mint legelső művét. Az idők előtt alkotott, a kezdet kezdetén, a föld születése előtt. Amikor létrehozott, még ősvizek sem voltak, és a forrásokból még nem tört elő víz. Mielőtt a hegyek keletkeztek volna, korábban hívott létre, mint a halmokat, amikor a földet és a mezőket még nem alkotta meg, és a föld első rögét sem. Ott voltam, amikor az eget teremtette, s az ősvíz színére a kört megvonta, amikor a felhőket fölerősítette, s az ősforrások erejét megszabta; amikor kijelölte a tenger határát – és a vizek nem csaptak ki –, amikor megrajzolta a föld szilárd részét. Ott voltam mellett e, mint a kedvence, napról napra csak bennem gyönyörködött, mindig ott játszottam a színe előtt. Ott játszottam az egész földkerekségen, s örömmel voltam az emberek fiai között.

Nos hát, fiaim, hallgassatok rám! Jól járnak, akik megtartják útjaimat. Halljátok meg intő szavamat: legyetek bölcsek, s ne tagadjátok meg tőle a figyelmet! Boldog ember, aki hallgat rám, aki napról napra öröködik ajtómnál, s őrzi kapuim félfáit. Aki megtalál, az életet talál, és elnyeri az Úrnak tetszését. De aki vét ellenem, saját lelkének árt, akik elvetnek, a halált kedvelik.” (Péld 8,22–36) (SZIT)

Vinzenz Henkes (2019). *Fényedben élni. Gyakorlati bevezető a schönstatti elmélkedés módszerébe.* Óbudavár: Családok a Csaláért Egyesület. 104-105., 108-110. o.

Egység – Lánycsoportra

Egység I. – Egység a Jóistennel

- Ha őszintén magadba nézel, tudatában vagy, hogy a Jóisten mindenhatósága és jósága irányítja az életed?
- A nehéz időszakjaidban is?
- Mit adhat szerinted ez az állapot?
- Hogyan lehetek egységben a Jóistennel? Szerinted mit kell tenni?
 - Személyes kapcsolat – Ismernünk kell egymást
 - Látnunk kell a Jóisten kezét az életünkben
 - Hála
 - Keresztek elfogadása, felajánlása
 - Tudatosítani kell, hogy Isten feltétel nélkül szeret, elfogad, számít rám

→ Ez egy folyamatos munka

- Fekete öveseknek:
 - Felajánlani magunkat a Szűzanyának
 - Biankó felhatalmazás
 - Krízisek lehetőségként látása
- Feladat: Próbáljátok meglátni a Jóistent a hétköznapijaitokban.

Egység II. – Önmagammal való egység

Elmélkedés (kellék: tükör):

- Ismernünk kell magunkat
- Mit szeretünk önmagunkban?
- Mi az ami leginkább meghatároz minket?
- Van olyan amit nem szeretsz magadban?
- Ezt hogyan tudnád elfogadni? - Változtatni is lehet, kérd ehhez a Jóisten kegyelmét.
- Szerinted mit kell tenned a változáshoz?
- Tudatosítsd magadban, hogy a Jóisten ezt is szereti benned!

Ő lát, szeret, számít rád!

- Tudatosítsd a gondolatot: A Jóisten teremtett! Ő csodálatosnak és értékesnek lát!
- Nézzetek tükörbe, Jó hosszan a szemetekbe
- Ott csillog a szemetekben/mosolyotokban a Jóisten szeretete. Ezt a sugárzást vinni kell, mindenkinek megmutatni. A Jóisten ezt a hatalmas feladatot bízta ránk.
- Látod önmagadban a Jóistent! Ő a saját képmására teremtett, azt akarta, hogy hasonlíts rá! - Küldetésünk hasonlítani a Jóistenre, törekedjetez arra, hogy meglássák bennetek a Jóistent. Hisz ő bennetek él, ha meghívjátok.
- Szépnek látod magad? Vagy van valami ami nem tetszik abból amit látsz? Tekints rá új szemmel, próbálj olyat találni benne, ami mégis tetszik.
- Emlékeztess magad minden nap: A Jóisten szépnek lát! Feltétel nélkül szeret! Számít rád!

Egység III. – környezettel való egység

Feladat: Sétáljatok a térben, lépjetez oda egymáshoz és mondjatez neki egy szót ezekre válaszul:

- Ezt szeretem benned:
- Ez a közös pontunk, kapcsolódásunk (inkább fogalmakat keressetez)
- Ezt kaptam tőled

Ez nélkülözhető, de valamelyik formája kiteljesíti az embert

Akit keresünk – életünk társa, a férjünk

- belső egység kiteljesedése – Együtt erősebbek vagyunk! Egy testté és egy lélekké leszünk a Jóisten áldásában. – Ennek az egységnek vágya és keresése nélkül nincs értelme a párkeresésnek.
- Hogy ez működjön, ugyanúgy, mint magunkat, a másikat is el kell fogadnunk és meg kell látnunk benne a Jóistent.

- Ez nem megy az első kettő egység nélkül, de segíthetjük egymást.
- A lényege, hogy egymást az üdvösség felé vezessük.
- Ezt a házasságig tudatosíthatjuk, készülhetünk rá, és akár gyakorolhatjuk is.

Közösségekkel való egység

- Ez sok fajta lehet, általában lazább, de ha van hova tartoznunk, és egységben vagyunk velük, az hatalmas megtartó erő.
- Ez általában a család.
- Ezt még inkább nehezebb megteremteni, megtartani, mert több emberen és több tényezőn múlik.
- Ez is összefügg az első két egységgel.

Van tapasztalatotok ezekről?

Éltetek akár részlegesen is át ilyet?

Mit lehet tenni, hogy ehhez közelebb kerüljünk?

Meg tudjátok látni a Jóistent egymásban?

Tudtok mindenkire a Jóisten szeretett gyermekeként tekinteni?

Arra is, aki esetleg épp megbántott valamivel?

Törekedjete, hogy Isten szemével nézzetek egymásra, Ő mindenkit úgy szeret, ahogy van!

Egység IV.

Feladat: Helyezzünk el középre egy gyertyát. Pici kavicsokkal helyezzük el magunkat a térben.

Ez egy folyamat, semmi sem megy rögtön. Tekintsetek vissza:

- Eddig milyen érzés ez?
- Mi változott bennetek?
- Mit tanultál már meg?
- Mit viszel magaddal?
- Mire fogsz törekedni?
- Mire van még szükséged?
- Van olyan amire most jöttetek rá?
- Van olyan gondolat amit szívesen megosztotok?

- Tekintsetek magatokra és ezekre a mondatokra: Értékes vagy! Szeretlek! Számítok rád! Ez a Jóisten üzenete. Tudsz ezekben a gondolatokban élni?

Kérjétek a Szűzanya segítségét, hogy egységre találjatok, és egységben maradjatok!

Játékok:

- Kicsomózódás (csukott szemmel megfogni egymás kezét a körben)
- Rajzolás (2 ember ül egymás mögött, az első kezében egy üres papír. a mögötte ülő az előtte ülő hátára rajzol, (egy kapott rajzot) amit neki a papírra kell rajzolni, közben nem beszélhetnek.)
- Gépezet magunkból (egy ember elkezd valamit csinálni folyamatosan, pl. emelgeti a kezét, a többiek folyamatosan hozzákapcsolódnak valahogy)
- Bekötött szemmel végigvezetni valakit egy akadálypályán.

Kérdések az egységről való beszélgetéshez:

- Mitől egység az egység számomra, mitől érzem magam egységben valakivel?
- Hogyan lehet Istenhez közelíteni a hétköznapiakban?

Dalok:

Atyám tied vagyok

Én Uram, én Istenem (Flüei Szent Miklós imája)

Veled

Szívem telve van veled

Akik nélkül ez a füzet nem jöhetett volna létre:

Szűzanya
Balogh Péter
Czigányik Lídia
Ébényi Anna
Endrédy házaspár
Farkasné Gamper Johanna
Fonyódi Fanni
Geiger Reni
Gertrúd-Mária Nővér
Gódány Ráhel
Kondorosy Blanka
Kovács Lili
Kovács Maja Kinga
Margit-Mária Nővér
Oszvald házaspár
Oszvald Petra
Pelle Dorottya
Rábai Györgyi
Rajta Zsófi
Soós Virág
Soós Zsuzsi
Tóth Kamilla
Tóth Rezeda
zsinati lányok

Hálásan köszönjük, Isten áldjon Benneteket!

